

"Fırat Kalkanı" neye hizmet, kime kısmet?

Kürt halkının Suriye'de elde ettiği kazanımlardan dolayı işgal girişimine "Fırat Kalkanı" adı verilse de bu kalkanı tutan güç ABD emperyalizmidir, asıl olarak onun çıkarlarını korumaktadır. YPG'ye düşmanlık bu

kadar artmışken ABD'nin müdahalesi gecikmemiş, yeni bir ayar verilmeye başlanmıştır.

Basına yansıyan haberlere göre Türk sermaye devleti Cerablus Askeri Meclisi ile ateşkes anlaşmasına

varmış bulunmaktadır.

Bir plan dahilinde yürütülen bu işgal girişimi, bölgede bulunan güçleri karşı karşıya getirmeye devam edecek, belli karışıklıklara yol açacaktır.

s.4

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2016 / 33
2 Eylül 2016 * 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak1.net

Sermaye devleti içeride ve dışarıda saldırganlığı tırmandırıyor!

Sermaye devletinin dışarıda ve içeride tırmandırdığı saldırganlığın çok yönlü faturası ise bir kez daha işçi ve emekçilerin omuzlarına yükleniyor. Emekçiler sermaye düzeninin bu kirli politikalarının bedelini gerek yaşamlarıyla, gerekse ağır sömürü koşullarında hayatta kalmaya çalışarak ödüyor.

Bu karanlık tabloyu dağıtmak, sermayenin sömürü, savaş ve saldırganlık üzerine kurulu olan politikalarına son vermek için işçi sınıfının siyasal mücadele sahnesinde yerini alması ise hayati bir önem taşıyor.

"Milli Birlik" mi? Hepsi emekçilere karşıdır!

Bu yozlaşmış zorbalar, eğer ilerici-devrimci güçler, işçi sınıfı ve emekçilerin birleşik direnişiyle karşılaşmazlarsa, acımasız saldırılarına devam edecekler.

Hurşit Kültür'den hala haber alınamıyor

Yeni gözaltında kayıplar yaşanmaması için Hurşit Kültür'in akıbetini sormak, gözaltında kaybedilenlerin bulunmasını istemek gerekiyor.

Eğitim-özel sektör toplantıları devam ediyor

Toplantıların gündemlerini oluşturan başlıklarla meslek lisesi öğrencilerinin geleceği sermayenin ihtiyaçlarına göre şekillendirilmek istenmektedir.

Osmanlı torunlarından demokrasi dersleri - Z.Kaya

s.5

Ortak olan soruna temelden farklı yaklaşımlar

s.12

Sermaye devleti içeride ve dışarıda saldırganlığı tırmandırıyor

Siyasal ve iktisadi açıdan bir dizi sorunla boğuşan ve her geçen gün açmazları derinleşen sermaye devleti, çareyi savaş ve saldırganlık politikalarını tırmandırmakta arıyor. Darbe girişiminin ardından yoğunlaşan faşist baskı politikaları, birbiri ardına devreye sokulan sosyal-iktisadi yıkım saldırıları, Kürt halkını hedef alan kirli savaş uygulamaları ve son olarak Suriye'ye yönelik başlatılan işgal girişimi saldırganlığın vardığı boyutları farklı açılardan gözler önüne seriyor.

Sermaye devletinin bu yönelimi toplumsal yaşamı alt üst edecek, işçi ve emekçilere büyük yıkımlar yaşatacak karanlık bir dönemin kapılarını aralarken, bütün bir toplumu adım adım tehlikeli bir uçurumun eşiğine doğru sürüklüyor.

EMPERYALİZMİN HİZMETİNDE SAVAŞ POLİTİKALARI DERİNLEŞTİRİLİYOR

Emperyalistler arası egemenlik kavgasının arenasına dönen Ortadoğu coğrafyası, yıllardır süren ve gün be gün tırmandırılan savaş politikaları nedeniyle kan gölüne dönmüş durumda. Afganistan, Irak, Libya ve gelinen yerde Suriye halklarını bu yıkıcı savaşın içerisine sürükleyen emperyalistler, kendi sefil çıkarlarını koruyabilmek için hiçbir ölçüt tanımıyorlar. Emperyalist barbarlığın kirli ve karanlık yüzü olan El Kaide, El Nusra, IŞİD vb. çeteler, gerçekleştirdikleri vahşi katliamlarla Ortadoğu halklarına büyük acılar yaşıyor.

ABD emperyalizminin bölgedeki önemli dayanaklarından birisi olan Türk sermaye devleti ise, stratejik uşaklığın bir gereği olarak emperyalist savaş politikalarında aktif bir şekilde rol aldı/alıyor. Türkiye'yi bir savaş üssü olarak emperyalistlerin hizmetine sunan, ABD'nin Ortadoğu politikası çerçevesinde üzerine düşen karanlık görevleri eksiksiz şekilde yerine getiren sermaye devleti, Suriye'yi hedef alan emperyalist müdahale sürecinde de aynı kirli misyonla hareket ediyor. Savaşın başından beri cihatçı çe-

teleri eğitip-donatan ve bizzat komuta eden sermaye devleti, gelinen aşamada boğazına kadar savaş batağına saplanmış bulunuyor.

Rusya'nın Suriye savaşına daha etkin bir şekilde katılması ve Kürt hareketinin Suriye'de etkili bir güç olarak öne çıkması ise sermaye devletinin açmazlarını derinleştiren gelişmeler oldu. Cihatçı çeteler üzerinden Suriye'de dinci-Amerkancı bir rejim kurma hayali suya düşen ve Suriye politikası tamamen çöken -öyle ki Rusya'yla yaşanan uçak krizi ile birlikte neredeyse oyun dışı kalan- sermaye devleti, gelinen aşamada Suriye'yi hedef alan saldırgan politikalarına hız vermiş bulunuyor.

CELABRUS İŞGALİ VE SERMAYE DEVLETİNİN SEFİL HESAPLARI

Celabrus'a yönelik işgal hareketi, Türkiye'nin Rusya, İsrail, İran, Mısır gibi devletlerle ilişkileri onarmaya dönük attığı adımların hemen ardından gündeme geldi. Belli ki, bu süreçte başta ABD ve Rusya olmak üzere emperyalist güçlere çok yönlü tavizler verilmiş, Celabrus işgalinin vizesi bu yolla elde edilmişti.

"IŞİD'e karşı savaş" bahanesiyle girilen işgal hareketi, daha ilk günden itibaren Kürt halkının kazanımlarını dizginlemek ve Türk sermaye devletine Suriye savaşında inisiyatif alanı açmak bakışı ile hayata geçirildi. İşgalin ilerleyen günlerinde emperyalist devletlerin yaptığı açıklamalar ise, Türkiye'nin bir kez daha "limitleri aştığını", kendisine tanınan icazet sınırlarını zorladığını gözler önüne serdi. İşgal hareketinin bölgedeki güç dengelerini etkilemesi ve belirsizliklerle dolu bir dönemin kapılarını aralama ihtimali emperyalist güçlerin ortak kaygısı olarak dillendirildi.

Öte yandan, Celabrus'a yönelik işgal girişimi Türkiye'nin kendi sefil çıkarları ve Kürt düşmalığı üzerine kurulu Suriye politikasında herhangi bir şeyin değişmediğini, tersine bu kirli politkanın daha

da derinleştirildiğini gözler önüne serdi. Başından beri Suriye halklarını birbirine kırdırmak için her türlü kirli yöntemi kullanan, etnik-mezhepsel ayrımları kaşıyarak iç savaşı derinleştirmeye çalışan ve bu yolla desteklediği cihatçı çetelere alan açmak için elinden geleni yapan sermaye devleti; Celabrus işgaliyle birlikte elinen aşamada gbizzat savaşın içerisine girmiş bulunuyor.

İÇERİDE FAŞİST BASKI VE DEVLET TERÖRÜ TIRMANIYOR

Dışarıda Türkiye'yi savaş bataklığının derinliklerine doğru dolu dizgin sürükleyen sermaye devleti, bu süreçle bağlantılı olarak içeride de gemi aziya almış bir şekilde faşist baskı politikalarını hayata geçiriyor.

Suruç Katliamı ile birlikte adım adım tırmandırılan kirli savaş politikaları aralıksız devam ederken, darbe girişimi sonrası zıvanadan çıkan faşist saldırganlık her geçen gün yeni boyutlar kazanıyor. OHAL bahanesiyle her türden muhalif basın susturulurken en sıradan hak arama eylemleri bile yasaklanıyor. Devrimci-ilerici güçler ve Kürt hareketi polis operasyonlarının, işkencelerin ve tutuklamaların hedefi oluyor. İpi sermaye devletinin elinde olan cihatçı çeteler bombalar patlamaya, Antep'te olduğu gibi kitle katliamları gerçekleştirmeye devam ediyor.

Sermaye devletinin dışarıda ve içeride tırmandırdığı saldırganlığın çok yönlü faturası ise bir kez daha işçi ve emekçilerin omuzlarına yükleniyor. Emekçiler sermaye düzeninin bu kirli politikalarının bedelini gerek yaşamlarıyla, gerekse ağır sömürü koşullarında hayatta kalmaya çalışarak ödüyor.

Bu karanlık tabloyu dağıtmak, sermayenin sömürü, savaş ve saldırganlık üzerine kurulu olan politikalarına son vermek için işçi sınıfının siyasal mücadele sahnesinde yerini alması ise hayati bir önem taşıyor.

Sermaye devletinin dışarıda ve içeride tırmandırdığı saldırganlığın çok yönlü faturası ise bir kez daha işçi ve emekçilerin omuzlarına yükleniyor. Emekçiler sermaye düzeninin bu kirli politikalarının bedelini gerek yaşamlarıyla, gerekse ağır sömürü koşullarında hayatta kalmaya çalışarak ödüyor. Bu karanlık tabloyu dağıtmak, sermayenin sömürü, savaş ve saldırganlık üzerine kurulu olan politikalarına son vermek için işçi sınıfının siyasal mücadele sahnesinde yerini alması ise hayati bir önem taşıyor.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2016/33 * 2 Eylül 2016 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Tayfun Altıntaş

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
www.kizilbayrak1.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

“Milli Birlik” mi?

Hepsi emekçilere karşıdır!

Tribünlere hitap ederken “kanlı/bıçaklı” düşmanlar gibi birbirine saldıran sermaye partilerinin şefleri 15 Temmuz’dan sonra ‘milli birlik’ adına tam bir uyum içinde çalışmaya başladılar. Aralarında birçok konuda farklar olduğu, birbirlerinden hazzetmedikleri bir gerçek. Örneğin T. Erdoğan’ın CHP şefi K. Kılıçdaroğlu’nu hedef alan hücumları, “içten gelen kin kusma”nın dışavurumuydu. Hal böyleyken bu “mutabakat” neyin nesini?

“BİRLEŞTİRİCİ KIBLE” SERMAYEYE HİZMETTİR

Faşist parti MHP ile şefi D. Bahçeli 14 yıldan beri AKP’nin koltuk değnekliği misyonunu üstlendikleri için hizaya gelmekte zorluk çekmediler. 7 Haziran hezimetinden sonra AKP’nin ırkçı/şoven söyleme ağırlık vermiş olması işlerini kolaylaştırdı. Zorlanan taraf CHP ile lideri K. Kılıçdaroğlu oldu. Zira laikliği, Kemalizm’i savunma iddiasında olanların, laikliğin son kırıntılarını ortadan kaldırdığı bir dönemde AKP’nin kuyruğuna takılmayı en azından parti tabanına anlatmaları kolay değil. Ancak bu zorluğa rağmen CHP, T. Erdoğan’ın etrafında oluşturulan koalisyona nazlanmadan katıldı.

Bazı çevrelerde hayal kırıklığı yaratan bu koalisyonun kolayca oluşturulmasının sırrı, her üç partinin “**sermayeye hizmet söz konusu ise gerisi teferruattır**” amantüsünde birleşmelerinde yatıyor. Biri çeteleşmiş, biri gırtlığına kadar yolsuzluk, hırsızlık, rüşvet batığına saplanmış iki dinci kliğin eline kalan rejimin çöküş noktasına varması, ‘milli mutabakat’ı zorunlu kıldı. Kapitalizmin sömürü, yağma ve zorbalık çarkının istikrarlı dönüşü uğruna “fedakarlık” yapan CHP, “ilkeleri”ni bir yana bırakıp T. Erdoğan’ın ardında saf tutma bahtsızlığını kendine reva görebildi. Geçerken belirtelim ki, CHP’ye umut bağlayanların koalisyona eklendi diye K. Kılıçdaroğlu’na kızmaları anlaşılır olsa da bir düzen partisinden dinci-faşizme karşı mücadelede yer almasını beklemek abesle iştirğaldir.

KAÇAK SARAY DESPOTUNA BİAT

İrkçilikla soslanmış dinci gericiliğin büyük şefi T. Erdoğan’ın liderliğinde oluşturulan koalisyon sermaye kodamanlarının ortak talebidir aynı zamanda. Sistemin sırtında bir kambura dönüşmesine rağmen kaçak sarayın despotuna alternatif üretmekte aciz kalan sistem,

“Milli Birlik” sayesinde elleri serbest kalan AKP’nin saldırganlıkta sınır tanımayacağı anlaşılıyor. Zorunlu emeklilik sigortasının dayatılması, kıdem tazminatının gaspı hazırlıkları, işe iade davası açma hakkının ortadan kaldırılacağına dair vaatler, mücadele eden işçileri hedef alan pervasız polis saldırıları vb...

“T. Erdoğan’la bir süre daha yola devam” kararı aldı. Verili koşullarda kriz içinde debelenen rejimi rahatlatmak ancak “büyük koalisyon” ile mümkün olabilirdi. Bu ise zaten birlikte çalışan AKP-MHP ikilisine CHP’nin de eklenmesini gerektiriyordu. “Miyon bilinci”yle hareket eden K. Kılıçdaroğlu koalisyonda yerini alarak fiilen AKP şefine biat etmiş de oldu. Nitekim bu “hüsnü niyet”i takdir eden dinciler, kerhen de olsa K. Kılıçdaroğlu’na teşekkür ettiler.

Burjuva parlamentonun 7 Haziran’dan beri devre dışı bırakılmış olması, AKP’nin yolsuzluk, hırsızlık, rüşvet skandalları, “FETÖ” ile 11 yıl devam eden suç ortaklığı, OHAL ilanı, artan faşist baskılar, sosyal yıkım saldırılarının artması, torba yasalar, özelleştirme yağmasının her tür yasa ve kuraldan muaf tutulması vb... Tüm bunlar ‘milli birlik’ adına tartışma konusu olmaktan çıkarıldı. Şu aşamada T. Erdoğan’a biat ve burjuvazinin isteklerinin OHAL yasalarından da güç alınarak eksiksiz yerine getirilmesi esastır.

“ORTAK HEDEF”LERİ İŞÇİ SINIFIYLA EMEKÇİLERDİR

Düzen partilerinin ‘milli birlik’ söy-

lemine eşlik eden icraatlar, bu koalisyonun hem içte hem dışta daha saldırgan politikaların icrası için çalışacağını gözler önüne seriyor. Bu arada ırkçı-dinciliğin yaygınlaştırılması programı da parça parça uygulanıyor. Yani sermayeye hizmette sınır tanımayan AKP, aynı zamanda kendi ilkel-gerici hedeflerine doğru (nutuklarda M. Kemal’e atıflar yapmayı ihmal etmeden) adım adım yürüyor.

Hem Türk burjuvazisi hem emperyalist tekeller için teşvikler, vergi afları/ muafiyetleri, yağmalanacak fonlar, bedelsiz arazi kullanımı gibi adımlar atmaya hazırlanan dinci iktidar, öte yandan işçi sınıfının elinde kalan son hak kırıntılarını gasp edeceğini küstahça ilan ediyor. Torba yasalarla OHAL yasalarına dayanarak işçi sınıfına tam köleliği dayatmaya çalışan AKP iktidarı, bu arada emperyalistlerin onayı ile hem Kürt halkına hem komşu halklara karşı saldırganlığı, cihatçı katillerle birlikte Suriye topraklarını işgal etme noktasına vardırdı.

Düzen partilerinin koalisyonu tüm bu kepezeliklere karşı çıkmayı değil, destek olmayı zorunlu kılıyor. Nitekim MHP bir yana, sosyal demokrat olma iddiasındaki CHP’den de söz konusu icraatlara karşı

kayda değer tek bir itiraz yükseltilmiyor. Yani düzen partileri sermayeye hizmette de emekçilere saldırganlıkta da sağlam bir koalisyon oluşturmuş durumdadır...

EMEKÇİLERE GEREKLİ OLAN “BİRLEŞİK MÜCADELE”DİR

“Milli Birlik” sayesinde elleri serbest kalan AKP’nin saldırganlıkta sınır tanımayacağı attığı adımlardan da anlaşılıyor. Zorunlu emeklilik sigortasının dayatılması, kıdem tazminatının gaspı için yapılan hazırlıklar, işe iade davası açma hakkının ortadan kaldırılacağına dair vaatler, OHAL gerekçesiyle mücadele eden işçileri hedef alan pervasız polis saldırıları vb... Görüldüğü üzere burjuvazi ile iktidar aygıtının “yol haritası” bellidir.

Bu yozlaşmış zorbalık, eğer ilerici-devrimci güçler, işçi sınıfı ve emekçilerin birleşik direnişiyile karşılaşmazlarsa, acımasız saldırılarına devam edecekler. Dolayısıyla bu saldırının hedefindeki tüm güçlerin birleşik, kitlesel, militan bir direniş hattı oluşturmaları özel bir önem taşıyor. Süreç kritiktir, o halde saldırıyı püskürtmek için tüm güçler, imkanlar, araçlar bu direniş hattının oluşturulması için seferber edilmelidir.

“Fırat Kalkanı” neye hizmet, kime kismet?

Cerablus'a dönük başlatılan askeri operasyonun arka planında hem ABD'nin hem de Türkiye'nin bölgesel çıkarları temel rol oynuyor. Rusya'nın Suriye'de etkin ve güç sahibi bir konum elde etmesi ile belirleyicilik faktörünü kaybeden ABD, bu vesile ile kendisine söz sahibi olacağı bir alan açmak istiyor. Bunun için Türk devletini ve ÖSO adı verilen gerici çeteleri taşeron olarak kullanırken, YPG'yi de yok saymamaya dikkat ediyor.

İŞİD BAHANE, İŞGAL ŞAHANE!

Türkiye açısından ABD'nin çıkarlarıyla örtüşen bir durum söz konusu. Zira Suriye sürecinde YPG'nin etkin bir güç haline gelmesi Türkiye'nin açmazlarını iyice derinleştirdi. Gelinen yerde sermaye devleti Kürt halkının kazanımlarının önüne set çekmek için kendince “kırmızı çizgiler” belirlemeye dönük adımlar atmaya başladı. Ancak yaşanan gelişmeler Türk devleti dışında kimsenin bu kırmızı çizgileri takmadığını gösterdi.

Daha önce de İŞİD ve ÖSO arasında el değiştirmiş olan Cerablus, İŞİD'in belli bir plan dahilinde bölgeyi boşaltmasıyla medyatik bir şovla ele geçirildi. Kuşkusuz bunda ABD'nin onayı kadar Rusya'nın da payı var. Türkiye, “Fırat Kalkanı” adını verdiği bu operasyonu Rusya'nın destu-

ruyla yapabildi.

Sermaye devleti bu işgal hareketinin İŞİD ve YPG'ye karşı olduğunu söylese de asıl amacının YPG'nin kazandığı mevziler olduğunu belirten çokça emare var. Ki bunlar gizli saklı yapılmıyor. Cerablus'a girilmesinin ardından Minbic'e yönelen sermaye devleti Cerablus Askeri Meclisi'nin bulunduğu mevzilere saldırdı. Denetimin sağlandığı bölgelere ise cihatçı çeteleri yerleştirdi. Suriye'nin BM Daimi Temsilcisi Beşar Caferi, Türk ordusunun Suriye'nin Halep bölgesinde ordu depoları kurduğunu ve buralardan cihatçı çetelere silah ve mühimmat verildiğini söyledi. Diğer yandan da Kobanê sınırlarına giren TSK hendekler kazmaya başladı.

Herkesin bildiği üzere Türkiye-Suriye sınırını İŞİD tutarken, Cerablus daha öncede İŞİD tarafından ÖSO'dan alınmışken Türk devletinin aklına bir “Fırat Kalkanı” oluşturmak gelmemişti. Keza İŞİD Suriye'de Türkmenleri katlettiğinde böylesi bir hareket Türkiye için gündem bile olmamıştı.

KİM BU ÖSO?

ÖSO adı altında Cerablus'a sokulan, buradan Minbic'e ilerletilen gerici çetelerin İŞİD ile kan bağlarının bulunduğu biliniyor. Araplar ve Türkmenlerden

oluştugu söylenen ÖSO bileşiminde şu çetelerin bulunduğu açıklandı: Sultan Murat Tugayı, Eylak El Şam, Şamiye Cephesi, Nureddin El Zengi Tugayları, Sukur El Cebel, Ceş El Tahrir, Hamza Tümeni, Ceş El Nasr, Mutassım Tugayı, Ahrar Tel Rifat, Liva El Fetih, Ahrar El Şam... Bu çetelerin sicilleri de en az İŞİD kadar kirli ve kanlıdır.

Bir kısmı El Kaide liderliğindeki Fetih Ordusu'na da dahilken bir kısmı İŞİD'le de geçmişte ittifak yapmıştı. Bu çetelerin yaptığı katliamlar Birleşmiş Milletler'in hazırladığı raporlarla da teyit edilmiş durumda. Geçtiğimiz Temmuz ayında da Nureddin Zengi Tugayı Halep'te 12 yaşında Filistinli bir çocuğun kafasını keserek videosunu yayınlamıştı.

Bu çeteler El Nusra, İŞİD gibi katliamlar gerçekleştirmiş, insan kafaları kesmiş mahlûklarla ortak bir geçmişe sahiptir. Katliamları bile birbirine benzemektedir. Son olarak ÖSO çetelerinin esir aldıkları YPG güçleriyle ilgili basına yansıyan görüntüler bu benzerliği doğrulamaktadır.

Ayrıca Araplar ve Türkmenler'den oluşan ÖSO çeteleri aynı amaca kilitlenmiş yekpare bir güç değildir. Türk devleti bu çete içindeki olası karışıklıkları da dengelemeye çalışmaktadır.

KALKAN KİMİN ELİNDE?

Esas olarak Kürt halkının Suriye'de elde ettiği kazanımlardan dolayı bu işgal girişimine “Fırat Kalkanı” adı verilse de bu kalkanı tutan güç ABD emperyalizmidir, asıl olarak onun çıkarlarını korumaktadır. YPG'ye düşmanlık bu kadar artmışken ABD'nin müdahalesi gecikmemiş, yeni bir ayar verilmeye başlanmıştır. Basına yansıyan haberlere göre Türk sermaye devleti Cerablus Askeri Meclisi ile ateşkes anlaşmasına varmış bulunmaktadır.

Bir plan dahilinde yürütülen bu işgal girişimi, bölgede bulunan güçleri karşı karşıya getirmeye devam edecek, belli karışıklıklara yol açacaktır. Bu karışıklıklar sadece Kürt güçleriyle Türk devleti arasında olmayacaktır. Aslında askeri bir kuvvet olarak ne kadar zayıf olduğu kolayca görülen, gücünü ABD ve Türkiye'den alan ÖSO çetelerinin ‘Cerablus zaferi!’ nerelere evrilecek kısa bir zaman sonra ortaya çıkacaktır.

Ancak sonuç olarak Türk devletinin muradına ermesi için en zor kısmı, en olmazdır. İşler sarpa sardığında buradan hezimetle çıkacak olan bir kez daha Türk sermaye devleti olacaktır.

Türk sermaye devletinin Cerablus saldırısı sürüyor

Türk sermaye devleti, İŞİD bahanesiyle 27 Ağustos sabahı Cerablus Askeri Meclisi'nin bulunduğu mevzileri ve köyleri bombalamaya başladı. Ardından tanklarla ve zırhlı araçlarla sınırı geçen TSK birliklerinin Cerablus'un 8 km güneyinde Til Emarne Köyü ve güneybatıdaki Yusufbeg Köyü'ndeki Cerablus Askeri Meclisi mevzilerine saldırıda bulunduğu belirtildi. Ayrıca köylere yönelik saldırılarda yaralananların da olduğu bildirildi.

MINBIC ASKERİ MECLİSİ'NDEN AÇIKLAMA

Savaş uçaklarıyla başlatılan saldırılar karşısında açıklama yapan Minbic Askeri Meclisi şunları ifade etmişti: “Türk savaş uçakları bu sabah saatlerinde Cerablus'un güneyindeki noktalarımızın ve sivillerin bulunduğu Til Emarne Köyü'nü bombardımana tutmuştur. Saldırı sonrası çok sayıda sivil yaşamını yitirdi ve

yaralandı. Bu saldırı ile bölgede yeni bir çatışma süreci başlayacaktır.

Bu saldırı bizi amaçlarımızdan geri koymayacaktır. Amacımız, DAİŞ çetelerine ve teröre karşı mücadeledir. Türk ordusu ve bağlı grupları ile teröre karşı verilen gerçek mücadeleyi engellemeye çalışmasının hesabını verecektir.

Türkiye, DAİŞ çetelerine karşı savaştan güçlerimize karşı saldırmaktadır.

Türk ordusunu uyarıyoruz. Kendimizi savunabiliriz, uluslararası kamuoyu ve koalisyon güçleri de bu saldırılara karşı müdahale etmemizi uygun görmektedir. Türklerin Halep'in kuzeyindeki duruma paralel bu saldırıları terörle mücadele kapsamında büyük bir hatadır.

Türk ordusu ile aramızda herhangi bir çatışma çıkmaması üzerinden bölge sınırlarına yaklaşmadık. Eğer güçlerimize karşı bir girişim gelişmezse sınır bölgesi güvenli bir şekilde kalacaktır.”

YPG: İŞGALI GENİŞLETMEK İÇİN TÜRKİYE'DEN BAHANELER

Türk sermaye devletinin bu saldırılarına ilişkin YPG sözcüsü Redur Xelil, Fırat'ın batısında olduklarını ve Menbic'e yığınak yaptıklarını yalanlayarak Türkiye'nin işgali genişletmek için “desteksiz bahaneler” ortaya attığını söyledi. Xelil şöyle konuştu:

“Menbic'e doğru gönderilen askeri herhangi bir takviye kesinlikle yok. Türkiye'nin Fırat'ın batısında YPG ile çatıştığı iddiaları kesinlikle doğru değil, Suriye topraklarının işgalini genişletmek amacıyla desteksiz bahaneler.”

TSK KOBANÊ'YE HENDEK KAZDI

Ancak TSK'nın buradaki saldırılarını sürdürmesi üzerine Cerablus Askeri Meclisi ve TSK güçleri arasında çatışma başladı. Öte yandan TSK Kobanê topraklarında ise hendek kazmaya başladı. TSK zırhlı araçlarla sınır kapısını

dan geçerek Kobanê sınırlarını ihlal etti ve hendek kazmaya başladı. Kobanêliler ise sınır hattına giderek nöbet tutmaya başladı.

Aynı zamanda Cerablus'taki Bir El-Kûsa Köyü'nü bombalayan TSK en az 20 sivil öldürdü, en az 50 sivil de yaralandı. Suriye İnsan Hakları Gözlemevi de haberi doğrulayıcı bir açıklama yaptı.

CERABLUS ASKERİ MECLİSİ TSK İLE ATEŞKESİ DOĞRULADI

Türk sermaye devletinin 30 Ağustos günü Cerablus Askeri Meclisi ile ateşkes anlaşmasına vardığı duyuruldu. Cerablus Askeri Meclisi sözcüsü Elî Hico ABD'nin arabuluculuğu ile anlaşma sağlandığını söyleyerek şöyle konuştu:

“Sabah saatlerinden itibaren ABD yetkilileri ile süren görüşmeler vardı. Bu görüşmeler süresince taraflar çatışmaları durdurmuştu. Daha öncesinden biz sivillerin zarar görmemesi için güçlerimizi Sacur suyunun güneyine çekmiştik. Bu duruşumuz devam ediyor. ABD'nin arabuluculuğu ile de ateşkese varıldı.”

Üçüncü köprüyle topluma verilen mesajlar...

Osmanlı torunlarından “demokrasi dersleri”

Z. Kaya

26 Ağustos günü şaşalı bir törenle “Yavuz Sultan Selim” köprüsünün açılışı gerçekleşti. Köprünün temel atma töreninde “yaptırmayacağız diyorlar, yapacağız!” diyerek topluma meydan okuyan ve birkaç gün sonrasında Haziran Direnişiyle iliklerine kadar titreyen Erdoğan, aradan geçen üç yılın ardından aynı yerde bir kez daha ahkam kesti. Osmanlı'nın torunları olarak övünenler köprünün adından, açılış töreninin biçimsel tarzına, törende yapılan açıklamalara dek baştan sona sermaye devletinin gerici dinci zihniyetinin baskıcı erkine ayna tutular. Aynı zamanda bir bakıma burjuva “demokrasi”si üzerine onca laf edilen bugün, dostu düşmana burjuva “demokrasi”sinin kapsamı ve içeriğine dair de bir ders vermiş oldular.

1500'LÜ YILLARIN FETVALARINDAN BUGÜNE KATLİ VACİP SOY: ALEVİLER

Sünni mezhep üzerinden örgütlenen sermaye devleti millet, bayrak, dil, din kavramlarının üzerindeki “tek”il anlayışını mezhepler nezdinde de hayata geçirmektedir. Sünni inancı devlet inancı kategorisine çıkararak örgütleyen sermaye devleti diğer tüm din ve mezhepleri yok saymakta, asimile etmektedir. Alevi inancı da tarih boyunca bu kıyımdan payına düşeni fazlasıyla almıştır. Salt tek başına “öteki” inanç olma olgusundan değil, Alevi inancın içinde barındırdığı insanlığa ait değerlerin zalimlerin dünyasında yarattığı korku ve Alevi kitlelerin devrimci mücadeleye olan yakınlığı da Alevi inancını ve dolayısıyla Alevi kitleleri hedef tahtasına çakmaktadır. Bir yanda tek mezhebe dayalı devlet örgütlenmesi olgusunun zorunlu baskısı, diğer yanda toplumsal kalkışmaların azımsanmayacak bir tabakasının arz ettiği tehlike, tarihten bugüne Alevilerin uğradığı katliamların ve sindirme politikalarının ana nedenleridir.

Sermaye devletinin tarihinde Maraş, Çorum, Sivas gibi katliamlara maruz kalan ve bugün de cemevlerinin ibadet merkezleri olarak tanınmaması, zorunlu din dersi, Alevi öğrencilerin fişlenmesi, Sivas davasının zaman aşımına uğratılması, Alevi mahallelerinin hedef gösterilmesi, Alevi köylerine cami yapılması, Alevi inancına dönük sapık-gerici yakıştırmalar gibi sorunlarla karşı karşıya olan Alevi kitleler yok sayılmaya, sindirilmeye devam edilmektedir. AKP iktidarı, yönetimi boyunca Sünni inanç temeli üzerinde

dinci gericiliği perçinlemiş, kendinden öncesine dayanan ve Alevi kitlelerini sindirmeyi amaçlayan politikaların yılmaz takipçiliğini yapmıştır. Bununla da yetinmemiş, tam bir ikiyüzlülükle, oy deposu olarak değerlendirdikleri Alevi kitlelerine sahte vaatlerle yönelmekten de geri durmamıştır. Hatırlanacağı gibi “açılım” fuyalarının bir ayağı olarak ortaya atılan ve Alevilerin sınıfsal bölünmüşlüğü temelinde devlet güdümünde faaliyet gösteren Alevi örgütlerin katkıları ile pişirilen “Alevi açılımı” aldatmacasını sahneye koymuştur. AKP'nin bu “açılım”la, oy devşirmek amacıyla bile olsa Alevi kitlelerinin demokratik taleplerini karşılamak gibi bir niyeti olmadığı, aksine ehlileştirilmiş, muhalif damarının törpülediği devlet yanlısı bir Alevi toplumu yaratmanın peşinde oldukları cami-cemevi projeleri ve pratik icraatları ile kitlelerce anlaşılmış oldu.

Gelinen yerde, üçüncü köprüye AKP'nin öykündüğü Osmanlı'nın tarihinde Alevileri katleden ve Alevi kitlelerinden kan ve ölümle eşdeğer bir isim olan “Yavuz Sultan Selim”in adının verilmesi, Alevi kitlelerinin hassasiyet noktalarına vurulan son darbedir. Bir kez daha sermaye devletinin Alevi kitlelerine bir şey veremeyeceğinin ve vermeyeceğinin ispatıdır. Alevilerin demokratik istemlerinin hayat bulup bulmaması bir yana yaşam haklarına yapılan bir tehdittir. Alevileri kafir ve katli vacip bir soy olarak ilan eden 1500'lü yılların fetvaları, bugün bir başka biçimde köprüye verilen isimle beraber tekrar yükselmektedir.

ERDOĞAN'IN “DEMOKRASİ” ANLAYIŞI: “DEDİĞİM DEDİK, ÇALDIĞIM DÜDÜK!”

Alevi kitlelerine verilen mesaja küçük bir virgül koyarak devam etmek gerekirse, burjuva demokrasisinin teorik olarak yönetimde tüm katmanların katılımcı rolünü kabul ettiğini belirtmek gerekir. Öyle değil midir ki “cumhuriyet”in kelime anlamı “halkın kendi kendisini yönetmesi” olarak ilkokul sıralarında öğretilir. Ancak sermaye devletinde her şey kağıt üstünde bir anlam ifade eder, gerçek

dünyada karşı karşıya bulunan sınıflar arası ilişkilerde değil. Her fırsatta “hukuk devleti” ilan edilen ve “yüksek demokrasi” ile yönetildiği iddia edilen Türkiye Cumhuriyeti'nin tarihi, bu iddiaların kofluğunu ispatlayacak ve burjuva demokrasisinin acizliğini gösterecek binlerce örnekle doludur. Üçüncü köprü tartışmaları da bunun basit güncel bir örneğidir.

Dediğim dedik, çaldığım düdük misali bildiğini okuyan ve bunu topluma kabul ettirmek isteyen AKP iktidarının şefi, Haziran Direnişi'nin dalgasını, geçici olmaya mahkum olsa da kırmanın isterik nöbetleri ile ve 15 Temmuz darbe girişimini “püskürtmenin”, yani aynı anlama gelmek üzere iktidar kavgasında FETÖ'nün başına basarak doğrulmanın “gururu” ile üç yıl öncesine atıfta bulunarak sermaye devletinin kendi burjuva

demokrasi anlayışını dahi uygulamaya tenezzül etmediğini açıkça ilan etmiş oldu. Tam da “demokrasi nöbetleri”nin sonrasında, tam da demokrasiyi savunmak adına CHP ile birlikte AKP'nin sallanan koltuğuna destek çıkılmasının ardından... CHP ve MHP ile katılımcı anayasa hazırlığının arifesinde “yaptırmayacağız diyorlardı, yaptık!” diyerek, “işte Halep oradaysa arşın burada!” diyerek burjuvazinin demokrasi anlayışına ışık tutmuş oldu.

Köprüye verilen isimle ve Sünni inanç temelli dini açılış töreni ile Alevi kitlelerine ve yapılan açıklamalar ile de toplumun bütününe verilen mesajın özünde “demokrasi” değil, yok sayma vardır. Pratikleri kendi katılımcı “demokrasi” laflarının ikiyüzlülüğünü ele vermektedir.

Sermaye devleti kendi “demokrasi”-sini dahi uygulamaktan acizdir. Alevi kitlelerinin demokratik talepleri de bu “demokrasi”nin sınırları içerisindedir ve sermaye devleti tarafından pekala verilebilir düzeydedir. Alevi kitleleri burjuvazinin kendi adına ortaya koyduğu “demokrasi”nin kapsamı ve içeriğinin sığınağına kapılarak demokratik haklar mücadelesini ikinci plana atmadan ve tersinden burjuvazinin içerisinde olduğu aczin itilimi ile de demokratik haklar mücadelesinin düzen içi cezbedici büyümesine kapılmadan

AKP iktidarının tüm ayak diremelerine, sermaye devletinin kan kokan politikalarına karşı demokratik talepleri uğruna mücadele etmelidir. Ancak unutulmalıdır ki, Alevi kitlelerinin yaralarına merhem olacak laiklik sermaye devletinin doğasıyla bağdaşmamaktadır. Din ve devlet işlerinin tam olarak ayrıldığı ve inanç özgürlüğünün gerçek anlamda sağlandığı bir sistemin kendisi, dini bir afyon misali toplumu uyuşturmak adına kullanan ve kullanmak zorunda olan kapitalist sistem olamaz. Ancak ve ancak sosyalist bir sistem Alevilerin taleplerini tam olarak karşılayabilir ve inanç özgürlüğünü garantileyebilir.

SONUÇ OLARAK

15 Temmuz'un ardından iyiden iyeye “milletin temsilcisi” pozları ile küstahlıkta sınırlanmayan AKP şefi, darbe girişimini “fırsat” a çevirmenin yollarını düzleyerek kendince sarsılan imajını güçlendirmenin peşindedir. Ancak elinde topladığı iktidar olma gücünün nimetlerine ve temsilciliğini yaptığı gerici zihniyetin bağnazlığına güvenerek toplumun hassasiyet noktalarına vurmaktan geri durmayan Erdoğan'ın ait olduğu sınıfın mantığı ile doğru orantılı olarak kararlılıkla uyguladığı ayrıştırmacı, asimile edici ve sindirici politikaları, üstünde durduğu zemini her geçen gün aşındırmaktadır. Üçüncü köprüyle verilen mesajlar da bu kapsamda toplumun fay hatlarında deren çatlakların oluşmasının habercisidir.

Ve eklemek gerekir ki söz konusu köprüyle birlikte topluma verilen siyasal mesajların altında bir gerçek daha vardır. Bu sistem her fırsatta rant alanlarını yine korku saldığı, baskı altında tutmaya çabaladığı kitlelerin sırtından sağlamaktadır. Sermaye devleti tarafından, özel işletmelerin denetimine bırakılan köprü için günlük 135 bin “otomobile eşdeğer” trafik geçişi garanti ediliyor. Burjuvazinin ihtiyaçlarını karşılayan sermaye devleti öve öve bitirelemeyen köprüyü kimler için ve kime karşı inşa ettiğini de böylece ifşa etmiştir.

Sermaye devletinin tepesindeki zatlara tam bir aymazlıkla dillerinde “demokrasi” ellerinde kırbaçları ile kitleleri zapturapt altına almaya çalışsalar da bu köprü üstünden kitlelerin kızıl bayraklarla geçeceği ve katliamlarla özdeşleşen “Yavuz Sultan Selim” isminin kapitalist sistem ile birlikte tarihin çöplüğüne yollanacağı günleri elbet göreceğiz!

OHAL fırsatçılığı kime yarıyor?

Bilindiği gibi Torba Yasa içinde yer alan Türkiye Varlık Fonu Yasası tasarısı OHAL'in yarattığı ortam fırsat bilinerek mecliste hızlıca kabul edilmiş, cumhurbaşkanının onayına sunulmuştu. Daha bu süreç tamamlanmadan Başbakanlık'a bağlı Türkiye Varlık Fonu ve bu fona bağlı alt fonları kurmak ve yönetmek üzere Türkiye Varlık Fonu Yönetimi Anonim Şirketi kuruldu.

Türkiye Varlık Fonu ile sermayeye sınırsız teşvik, arazi ve bina tahsisi, denetim ve vergi muafiyetleri gibi kolaylıklar getiriliyor. Ayrıca özelleştirmelerin önündeki her türden engel temizleniyor, korukunç bir doğa yıkımının da önü açılıyor.

ŞİRKETLERE BÜYÜK KOLAYLIK!

Bu sayede şirketler kurumlar vergisinden, stopajdan, gümrük vergisinden %100 muaf tutulabilecekler. Eğer yatırım, hazineye ait bir arazi veya mülkte yapılacak olursa, 49 yıl bedelsiz kiralama kararı alınabilecek. Yatırım bittikten sonra sadece 5 yıl içerisinde belirlenen hedefler tutturulursa, şirket bedelsiz olarak kamu arazisine ve mülküne sahip olabilecek. Şirketlere, enerji tüketiminde 10 yıl boyunca % 50 indirimle elektrik desteği verilecek. Patronlara kıyaklar bunlarla bitmiyor. Şirketler eğer yatırım için kredi çekerlerse, 10 yıl boyunca bu yatırım kredisinin faizlerini devlet karşılayacak, kredi için hibe verilebilecek. Yani, yatırımın ortaya çıkacak tüm kredi risklerini devlet üstlenecek! Madde 80 kapsamın-

da, projelerde belirlenen nitelikli çalışanın her biri için aylık asgari ücretin 20 katına kadar ücret desteği de sunulacak. Tüm çalışanların 10 yıl boyunca işveren sigorta prim payını devletin üstlenmesi için Bakanlar Kurulu ödeme kararı alabilecek. Peki, bu değirmenin suyu nereden gelecek? Tabi ki işçiden kesilen İşsizlik Fonu'nda biriken paralardan ve ülke zenginliklerini satarak, özelleştirerek elde edilen gelirlerden.

Sermaye için pürüzsüz yağma ve talan imkânı sağlayan yasanın diğer maddelerinde özellikle doğanın sınırsız ve kuralsız talanının önü açılmaktadır. Örneğin, patronlar böylelikle Çevre Etki Değerlendirme Raporları, Santral Lisans

Değerlendirmeleri, yasalara uygunluk değerlendirmeleri vb. yasal "engellerden" kurtulmuş olacaklar. Doğayı kirleten kömürlü termik santral projeleri de dâhil çevreye zararlı projeler hiçbir hukuki sürece tabi olmayacak. Cerattepe, Samistal, Akkuyu, Kamilet gibi tartışmalı pek çok proje için açılan davalar sonuçsuz kalabilecek. Özetle, her şey şirketlerin daha çok kazanmasının önündeki engeli kaldırmak için ince ince planlanmış. Amaçları, suyunu, ormanını koruyan emekçilerin direnerek ya da hukuki yollarla sermayeyi "zora" sokmamasıdır.

OHAL'i fırsat bilerek bir çırpıda geçen, şirketlerin kasası dolsun diye doğanın sınırsız katlinin önünü açan bu yasa, pat-

ronların iştahını açtığı gibi, kimilerinin de çirkin zihniyetlerini ortaya dökmelerine vesile oldu. Örneğin Trabzon Valisi Yücel Yavuz; "Türkiye'de bakır üretiminin arttırmanın önündeki tüm engellerin kafasını koparacağız, bu kadar açık ve net" diyebiliyor. Onun güvendiği sermaye devletinin yasaları, ellerinde bulunan baskı ve zor aygıtlarıdır. Şimdilik dinsel gericilik ve milliyetçilikle peşlerinde belli bir çoğunluğu sürükleyebilmelerine duydukları güvendir.

Ancak er ya da geç devran dönecek, Cerattepe direnişinin simgesi Havva Ana gibi emekçilerin gösterdiği direnişlerle bu yağma ve yıkım getiren düzenleri bozulacaktır.

OHAL'in torba yasası doğaya da darbe vurdu

Kapitalizm doğa katilidir. Hele Türkiye gibi ülkelerde kapitalizm, doğanın seri katilidir. Darbe girişimi sonrasında AKP, CHP, MHP "milli mutabakat" kurdular. OHAL'le yasalar tümüyle gereksiz hale getirilirken, yine de "milli mutabakat"la meclisten torba içinde saldırı yasaları çıkardılar. Önce 70, sonra 75 denilen, doğanın kırımını esas alan madde, 80. olarak torbadan çıktı.

Karadeniz İsyandadır Platformu, 80. madde üzerine bir rapor hazırladı. Raporun başında şunlar söyleniyor:

"411 Sayılı Türkiye Varlık Fonu Kurulması ile Bazı Kanun Ve Kanun Hükmünde Kararnamelerde Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Tasarısı' 19.08.2016'da TBMM'de oylamaya açılarak kabul edilmiştir. İlgili kanunun özellikle 80. maddesi hukuku devre dışı

bırakıp, yaşam alanlarımıza yapılacak bir darbedir.

Doğa koruma hukukunu taş devrine döndürecek 80. madde, yaşam alanlarımıza OHAL getirmiştir. Bu madde ile yargı devreden çıkacak, topraklarımızın yağmalanması ve yıkımı meşrulaşacaktır. Bizler bugüne kadar doğa talanına karşı hukuki yollarla mücadele edebildik, 80. madde ile olağan hukuki yollar kapanmış, doğa ve kentlerimiz üzerine yapılan yıkım ve talan getiren planlamalara karşı hak arama hürriyetimiz engellenmiş olacaktır." (80. madde; Ekolojik Kırımdır, Doğaya Darbedir!)

Varlık Fonu da doğayı katledecek sermayeye kredi vermeyi esas alıyor. Yani 80. maddeyle, Cengiz Holding'i engelleyen olmasa bile yavaşlatan tüm yasalar devre dışı kalıyor. Üstelik Cengiz Holding

Varlık Fonu'ndan kredi de alabilecek. Bu koşullarda Cengiz Holding'in doğayı katletmesine engel olmaya çalışanların darbeci, FETÖ'cü olarak tutuklanacağını söylemek bir kehanet olmayacak.

80. madde doğayı katledecek bir madde. Ama bu maddenin geri çekilmesi için anayasayla sınırlı bir mücadele, şimdiden, sonuçsuz kalacağını söylemek gerekir. KHK'lerin hangisi anayasaya uygun? Daha doğrusu ülke genelinde OHAL darbe anayasasına bile uygun değil. Ama uyduruldu. AYM bir KHK'yle kapatılabilir bile. Şüphesiz bugün doğayı ve insanı korumak için yasal olanaklar zorlanmalı ama bununla sınırlanmak, çözüm sağlamayacaktır. 80. maddeyi hemen yarın AYM iptal etse bile, "Saraylı" bir KHK ile aynı maddeyi

uygulamaya sokabilir.

Demek oluyor ki, insan haklarını korumakta olduğu gibi, doğayı korumak için de fiili, meşru mücadele ile karşı koymak, bir yaşamsal zorunluluktur. Kuşkusuz sermaye devleti fiili meşru mücadelelere katliama dek varacak saldırılarla karşılık verecek. Ama fiili meşru mücadele hattından uzak durmak, çözüm bulmak değil, çözüm arıyormuş gibi görünerek herkesi kandırmaktır. Bu eleştirimiz, kendini olmayan yasalarla sınırlayan herkesedir.

Fiili meşru mücadelenin gerçek anlamda kalıcı çözüm getiren yolu, doğayı OHAL'le, bu halle, her halle katleden kapitalizme karşı mücadeleden geçiyor. Elbette fiili meşru mücadeleyi ilk başta kapitalizme karşı sosyalizm şiarıyla başlatamayız. Ama gerçek çözümün de bu şiarı saklı olduğunu akıldan ve yürekten hiç çıkarmamalıyız.

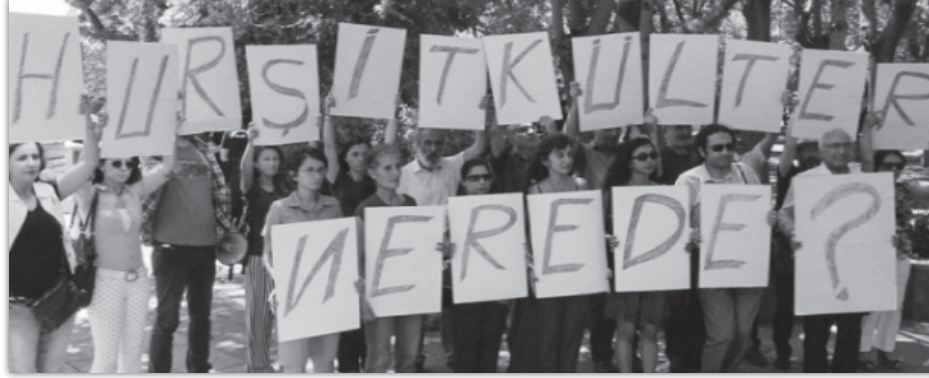
Hurşit Külter'den hala haber alınmıyor

27 Mayıs'ta gözaltına alınan Hurşit Külter'den hala haber alınmıyor. Aradan 100 güne yakın bir zaman geçmesine rağmen, ailesinin girişimleri hep sonuçsuz kaldı. Nereye başvursalar "Bu isimde biri gözaltına alınmamıştır" cevabıyla karşılaştılar.

Hurşit Külter'in gözaltına alınmasından yaklaşık bir ay sonra, avukatlar, sivil toplum kuruluşları ve ailesinin verdiği dilekçeler, "alanımıza girmiyor" denilerek İçişleri Bakanlığı tarafından reddedildi. İçişleri Bakanlığı red cevabında şunları söylemişti: "3 Haziran 2016 tarihli dilekçenizle birlikte aynı konu içerikli gönderilen 43 imzalanmış dilekçe Genel Müdürlüğümüzce incelenmiş olup, bahse konu dilekçeniz ve 43 dilekçe de dahil olmak üzere konusu itibarıyla kurumumuz görev alanına girmediği anlaşıldığından ilişikte tarafına iade edilmiştir."

İçişleri Bakanlığı'nın Şırnak'ta gerçekleştirilen gözaltında kaybı "alanımıza girmiyor" diyerek araştırmayı reddetmesi, Külter'in gözaltında kaybedilmesinin bir devlet kararı olduğunu gösteriyor.

Verilen bütün "biz gözaltına almadık" cevaplarına rağmen, Hurşit Külter'i gözaltında iken gören tanıklar da ortaya çıktı. Görgü tanıklığı yapanların aktardığı bilgilere göre, Külter 27 Mayıs akşamı özel hareketçiler tarafından alındıktan sonra Shortland diye tabir edilen zırhlı araca bindirilerek, Şırnak Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı Gümüştepe Özel Harekat Şube Müdürlüğü'ne götürülmüştü.

Burada 7 gün boyunca işkencede tutulan Külter'in daha sonra 23. Jandarma Sınır Tümen Komutanlığı'na götürüldüğü haberleri basına yansıdı.

Yine Milli Savunma Bakanı Fikri Işık, İçişleri Bakanlığı'nın bir mülkiye müfettişini konuyu araştırması için görevlendirdiğini söylemişti. Ancak bu müfettiş de tanıklarla ve bizzat polis beyanıyla gözaltına alındığı sabit olan Hurşit Külter'i hâlâ "bulmuş" değil.

DEVLETİN KURDUĞU KOMİSYON KAYIPLARI "BULMADI"

Sermaye devletinin kamuoyu baskısı sonucu ya da imajını düzeltmek için yaptığı gözaltında kayıp "araştırmaları" hep sonuçsuz kaldı. Tayyip Erdoğan başkanlık döneminde Cumartesi Anneleri ile görüşmüş, mecliste komisyon kurulmuş ama hiçbir sonuç alınmamıştı. Hatta komisyon 2004 yılında gözaltında kaybedildiği polis tutanakları gibi belgelerle sabit olan Tolga Baykal Ceylan için "gözaltında

kaybedilmediği anlaşılmaktadır, ancak ailesi ve arkadaşlarıyla görüşmediği için adli bir kayıp vakası olarak değerlendirilmelidir" gibi bir karar da vermişti. Kayıpların bulunması için adım atılmadığı gibi, yeni gözaltında kayıplar da Hurşit Külter örneğiyle başlamış oldu.

Gözaltında kaybetme uygulaması elbette Kürt illerindeki katliam saldırılarından bağımsız değil. Bir yandan Kürt siyasetçiler tutuklanırken, belediyelere kayyım atanırken, görünen o ki '90'larda kaldığı iddia edilen gözaltında kaybetme uygulaması da yeniden devreye sokuldu. Darbe girişiminin ardından çıkarılan OHAL'le birlikte artan gözaltı süresi, rutinleşen işkence ve keyfiyetle birlikte böylesi uygulamaların önü açılmak isteniyor.

Yeni gözaltında kayıplar yaşanmaması için bugün Hurşit Külter'in akıbetini sormak, gözaltında kaybedilenlerin bulunmasını istemek ve bu talepler üzerinden mücadeleyi büyütme gerekiyor.

lirken, tutuklama kararında şu ifadeler yer aldı:

"Şüpheliye yüklenen suç için kanun-da öngörülen cezanın miktarı, soruşturma dosyası içerisinde yer alan suçta konu gazetede yayınlar ve yazılar ile şüphelinin gazete içerisindeki konumu, şüphelinin üzerine atılı suçun kanun maddesinde belirtilen hürriyeti bağlayıcı cezanın alt ve üst sınırlarına göre ileride yapılacak yargılama sonucunda verilebilecek muhtemel ceza miktarı nazara alındığında şüphelinin serbest kalması halinde kaçacağı, nitekim silahlı terör örgütü mensuplarının fırsat bulduklarında yasal ve gayri yasal yollarla kaçtıklarının daha önceden soruşturma dosyaları içe-riklerinden anlaşılması, delil top-lama işlemlerinin halen devam etmesi nedeniyle, delilleri karartacağı gibi soruşturmaya konu eylemleri yeniden gerçekleştirebilecekleri yolunda hakimli-ğimize kuvvetli şüphe uyanmıştır..."

"Master plan"a OHAL imkanı

Türk sermaye devletinin, Kürt halkına yönelik kirli savaşının bir parçası olarak bölgedeki asimilasyon politikalarına hizmet edecek yasal düzenlemeleri hâlâ gündeminde bulunuyor. Daha önce "master plan" olarak duyurulan, bölgenin "yeniden inşası" adı altında Kürt halkı üzerindeki ablukayı ağırlaştırmayı hedef alan uygulamalarda sona gelmişti. Geçtiğimiz haftalarda meclis genel kurulundaki görüşmelerde torba yasa olarak yürürlüğe konacakken iptal edilen maddeler, OHAL'le Kanun Hükmünde Kararnameler (KHK) olarak hayata geçirilmek isteniyor.

Sermaye devletinin "darbe girişimi" ile ayyuka çıkan krizini devleti tahkim etmeye dönük çok yönlü politikalarla aşmaya çalışan AKP hükümeti, Kürt halkına karşı kirli savaşını, imha ve asimilasyon politikalarını da OHAL kılıfıyla hayata geçirme peşinde. Bu durum sermaye hükümetinin Kürt halkını hedef alan politikalarında geri adım atmaktan uzak olduğunu bir kez daha ortaya serdi.

Torba yasadaki çıkarılan; belediyelere kayyım atamalarının yasalaşmasını, belediye mülklerine el konmasını, Şırnak ve Hakkari illerinin Cizre ve Yüksekova olarak değiştirilip il merkezlerinin taşınmasını öngören maddelerin kanun hükmünde kararnamelerle hayata geçirilmeye çalışıldığı basına yansıdı.

Anayasa Mahkemesi'ne itiraz vb. yollarla söz konusu uygulamaların düzen içi "engeller" ile karşılaşmasını istemeyen sermaye hükümeti, OHAL vesilesiyle bu maddeleri oldubittiye getirmek istiyor.

Mecliste "uzlaşmacı" gözükerek ortak önergeyle iptal edilen kararların bu şekilde bir kurnazlıkla hayata geçirilmeye çalışılması, sermaye devletinin ikiyüzlülüğünü bir kez daha gözler önüne sermiş oldu.

Kürt basınına baskılar sürüyor

Sermaye devletinin Kürt basınına yönelik baskıları devam ediyor. Kürtçe günlük yayın yapan Azadiya Welat gazetesinin Diyarbakır'daki merkez bürosu 28 Ağustos'ta polis tarafından basıldı.

Bağlar İlçesi'ndeki gazete bürosuna gelen polisler, "Binaya gelen ve gidenlerin çok olduğu" ve "Burada örgütsel toplantı" yapıldığı yönünde kendilerine ihbar yapıldığını söyleyerek büroda arama yapmaya başladı. Baskın sırasında büroda olan 28 gazete çalışanının telefonlarına ve kimliklerine el konuldu. Arama işlemlerinin ardından polis 25 kişiyi gözaltına aldı.

Dicle Haber Ajansı (DİHA) Kürtçe servisi editörü Mehmet Ali Ertaş da 30 Ağustos günü gözaltına alındı.

Özgür Gazeteciler Cemiyeti'nin (ÖGC), Azadiya Welat'a yönelik baskınları protesto etmek için gazetenin Di-

yarbakır'da bulunan merkezinde yaptığı basın toplantısından dönen Ertaş, bina çıkışında polisler tarafından kimlik kontrolüne tabi tutuldu. Ertaş daha sonra gözaltına alınarak zırhlı araçla Diyarbakır İl Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldü. Ertaş kısa bir süre sonra serbest bırakıldı.

ÖZGÜR GÜNDEM YAYIN DANIŞMA KURULU ÜYESİ TUTUKLANDI

Kapatılan Özgür Gündem gazetesine yönelik soruşturma kapsamında gözaltına alınan gazetenin Yayın Danışma Kurulu üyesi Necmiye Alpay, 31 Ağustos'ta nöbetçi mahkeme tarafından tutuklanarak Bakırköy Kadın Hapishanesi'ne gönderildi.

Nöbetçi İstanbul 8. Sulh Ceza Hakimliği'ne çıkarılan Alpay hakkında "örgüt üyeliği" iddiasıyla tutuklama kararı veri-

2017 TİS sürecine doğru...

Ford Otosan'da Koç-Türk Metal oyunları

Türkiye sermayesinin önemli bir kısmını temsil eden Koç Holding son dönemde yaptığı hamlelerle işçi sınıfını, özelden ise işçi sınıfının direngen kesimini sindirmek niyetinde olduğunu gösteriyor. Özellikle de bakım döneminde Tofaş'ta giriştiği kıyım, daha cüretkar adımların habercisi gibidir.

2017 TİS süreci yaklaşırken metal patronları, bir önceki TİS'te görüşme sürecine değil ama sonrasına müdahil olan metal işçisinin bu defa sözleşme görüşmesine dahil olma ihtimalinden rahatsızlık duyuyorlar. Daha önemlisi, patronlar yıllardır satılık ve mecalsiz sendikalarla kurdukları ihanet masasının metal işçisi tarafından devrilebileceği endişesi ile hareket ediyorlar.

Ford Otosan Kocaeli fabrikasında yaşanan gelişmeler ve belli Otosan yöneticilerinin çeşitli süreçlerde yaptıkları ve ifade ettikleri ise bu endişenin derinliğini anlatacak türdendir.

FORD OTOSAN FABRİKASINDA NELER OLUYOR?

Fabrikada 2010-2012 yıllarında namaz kılarak görüntülenen veya amirleri tarafından fark edilen belli işçilerin işlerine hiçbir şey söylenmeden son veriliyordu. Geçmişte bu yaşananlara karşı Türk Metal suskunluğa bürünüp, bizzat işten atılmalarda rol oynuyordu. Bugün ise Türk Metal Gölcük Şubesi'nin başkanı Mehmet Şenel tarafından, basın eliyle de süslenen bir şekilde, artık işçilerin Cuma namazlarına gidebilecekleri, hatta ileride mescit gibi bir ibadethane yapılması planlarından bahsediliyor.

Türk Metal yöneticilerinin bu gündem üzerine şovları sürerken, 4500 mavi

yakalı işçi olmasına rağmen bunlardan sadece üçte birinin saat ücretlerine azımsanmayacak oranda zamlar yapıldı. Zam ise Türk Metal'in işaret ettiği amir, grup lideri, beyaz yakalı ve sendikanın daimi yiyicilerine verildi. Otosan işçisinin zamlardan haberdar olması, İK ve Türk Metal'in çabalarına rağmen çok sürmedi. İşçilerin bu durumu sendikaya sormaları ve sendikanın "bu durumdan haberim yok" tutumu takınması da Ford Otosan yönetimine ve sendikaya yönelik çeşitli tepkilerin yönelmesini geciktirmedi.

Bu gelişmelere bir de Otosan bünyesinde özellikle yaz aylarında sıcaklıkların artması, makinelerin ısısının oluşturduğu boğucu ortam ve işçilerde yarattığı halsizlik eklenince, işçilerin şikayetleri katlanarak devam etti. İşçilerin bir sürü basit iyileştirme önerilerini dikkate alıp çözmeyen yönetim, 15 günlük bakım

sürecinde kaynak ve boyahane gibi bölümlerde otomasyonu hayata geçirerek onlarca işçiyi fabrikanın çeşitli yerlerine sürdü.

Son günlerde ise biriken öfke çeşitli biçimlerde kendini dışa vurmaya başladı. Tepkilerin çoğalması ve açıktan dile getirilmeye başlanmasının ardından Koç-Türk Metal ittifakı ile 18 yıllık öncü bir işçi işten çıkarıldı. İşçinin işten çıkartılması bu yüzden tesadüf olmadı. Direnişte ve TOMİS çalışmasında aktif yer alan, herkesin bildiği bir öncü işçinin seçilmesi, tamamen işçinin öfkesine darbe vurmaya amaçlamaktaydı.

METAL İŞÇİSİNİN ZAFERİ İÇİN

İşçilere açıktan "Biz Türk Metal ile devam edeceğiz, bunun dışındaki herkesi dışımıza atacağız", "Hedefimiz otomasyonu 2017'de nihayete erdirmek,

2019'da 3000 kişi ile çalışmak" gibi sözler ifade eden Koç Holding, şimdiden TİS kavgasına başladı. Eskiden ibadet yaptı diye işten atanlar, sırf işçilerin yumuşak karnı diye, itibarı bile olmayan sendikaya itibar kazandırmak için ibadethane yapıp Türk Metal'e devretmeyi düşünüyorlar.

Otomasyonlarla beraber işçi sayısını yarıya indireceklerini, büyük oranda yandaşları ve kadın işçileri makinelerin başına koyacaklarını söyleyerek işçilere korku salıp, kendi düzenlerini sürdürmek niyetindedir. Bunlar, sermayedarlar cephesinden Koç gibi bir sermayedarın çabaları düşünüldüğünde, karşı karşıya kalınacak kavganın şiddeti ve düzeyinin amansız olacağına bir göstergesidir.

Ford Otosan işçisi başta olmak üzere metal ve otomotiv işçileri fırtınanın ardından bir dağılma-demoralizasyon sürecini yaşamış olsa da bu saldırıları püs-kürtebilecek kudrete sahiptir. Kapsamlı saldırı furyasına ancak metal işçilerinin aylara yayılan direniş sürecinde kurdukları taban örgütlülükleri ve talepleri uğruna fiili-meşru mücadele yolunun tutulması ile karşı konulabilir.

Tabi tek başına birliklerin kurulup, eylemli bir hatla ilerlenmesi kazanmak için yeterli değildir. Öncülerin bilinci duygusalıktan veya kabalıktan arındırılıp, bilimsel bir düzeye çıkartılmalıdır. 2017'nin kısa bir zaman öncesinde olduğumuz süreçte bu amansız olacak kavgada öncü ve mücadeleci işçilerin bilinçlerini bilimsel bir temele oturtturarak siyasallaştırmak bu açıdan çok önemlidir. 2017'de siyasal bilinç sahibi bir metal işçisinin zaferi 2015'ten de farklı olacaktır.

KOCAELİ'DEN BİR MİB'Lİ

Avcılar Belediyesi'nde kıyımla karşılaşan işçiler CHP önüne yürüdü

CHP'li Avcılar Belediyesi'nde sendikalaştıkları için işten atılan 43 temizlik işçisinin direnişi devam ederken işten atma saldırısı da kıyım düzeyine ulaştı. Ücretleri ödenmediği için işçilerin yaptığı iş bırakma eylemlerini bahane eden belediye yönetimi 28 Ağustos Pazar gününden itibaren 200'ü aşkın işçiyi daha SMS'lerle işten attı.

Atılan işçiler 31 Ağustos günü Taksim Tünel'de toplanarak Şişhane'deki CHP İstanbul İl Başkanlığı'na yürüdü. Oda-kule'den sloganlarla Tünel Meydanı'na gelen işçileri burada destekçileri karşıladı. Hep birlikte haykırılan sloganların ar-

dından kortej oluşturularak CHP önüne yüründü.

KESK, DİSK, Türk-İş'e bağlı sendika yöneticilerinin de destek verdiği yürüyüş CHP önünde polis barikatıyla kesilirken açıklama barikat önünde gerçekleştirildi.

İlk olarak Avcılar Direnişiyle Dayanışma Platformu adına okunan basın açıklamasında işçilerin 120 gündür işten atma saldırısına karşı direndikleri hatırlatılarak CHP'nin işçi düşmanı politikaları teşhir edildi.

Belediye-İş 2 No'lu Şube Başkanı Erol Özdemir ise "Sınıf mücadelesinde

ytirdiğimiz önderlerimizi CHP'ye kullandırmayacağız" ifadeleriyle CHP'ye tepki göstererek başladığı açıklamasına şöyle devam etti: "Pazartesi günü sorunun yüzde 60'ı üzerinde mutabık kaldık. Bugün SMS gelen işçi sayısı 215. İşten çıkarmalar devam ediyor. Temizlik işçileri ne çalabilir ki 25/2'den işten atılıyor! Bu nasıl bir sosyal demokrat anlayıştır! Emek Büroları kuruyorlar, peki buradakiler kim? Ya göründükleri gibi olacaklar ya oldukları gibi görünecekler. Bu ikiyüzlü politika teşhire muhtaçtır."

Açıklamaların ardından bir heyet CHP yönetimiyle görüşme yapmaya gir-

di. Görüşme esnasında işçiler de oturma eylemi ve sloganlarla bekleyişlerini sürdürdüler. Görüşme çıkışında açıklama yapan Erol Özdemir, CHP il yöneticilerine taleplerini ilettiklerini belirterek onların da Avcılar Belediyesi yönetimi ile görüştüğünden sonra kendilerine dönüklerini belirtti. Ortaya çıkacak sonuç üzerine de kendi eylem süreçlerinin belli olacağını ifade etti.

Açıklamanın ardından işçiler sloganlarla otobüslerinin bulunduğu alana kadar coşkulu bir şekilde yürüdüğünden sonra direniş alanına döndüler.

Greif işçisi; patron-sendika işbirliğine karşı uyanık ol!

Greif fabrikasında toplu sözleşme süreci başladı. Şanlı Greif işgalinin ardından imzalanan ihanet sözleşmesinden sonraki ilk sözleşme önümüzdeki aylarda imzalanacak. Fabrikadan yansıyan bilgilere göre Greif işçileri yeni bir ihanet sözleşmesiyle karşı karşıyalar. Patron-sendika işbirliğiyle işçileri ihanet sözleşmesine ikna etme süreci başlamış bulunuyor. Yeni toplu sözleşme sürecinde Greif işçilerini bekleyen tehlikelerin neler olduğunu, DİSK Tekstil'in patronla birlikte nasıl bir oyun içinde olduğunu önümüzdeki günlerde buradan paylaşacağız. İlk olarak 2014'te yaşanan Greif işgalinin gösterdikleri üzerinden bazı hatırlatmalarda bulunacağız.

· Greif işçilerinin hazırladığı Toplu Sözleşme Taslağı'na patron ve sendika karşı çıktılar buna rağmen işçiler TİS taslaklarını sahiplendiler. Masadan sonuç çıkmayınca işçiler talepleri için fabrika işgaline başladılar.

· İşçilerin komitelere dayalı ve bütün işçilerin onayını alarak başlattıkları direniş patronu korkuttu. Direnişin ilk günlerinde Greif yönetimi geri adım attı. DİSK Tekstil Sendikası ağaları, işçilerin inisiyatifleriyle kazanılan toplu sözleşme sürecinin ağalık düzenlerini tehlikeye sokacağını bildikleri için direnişin kazanımla sonuçlanmasını engellemek için çalıştılar. Greif yönetimiyle kapalı kapılar arkasında (Rıdvan Budak, Kazım Doğan ve diğer ihanetçiler) direnişi kırmak için ortak planlar yaptılar. Alçakça saldırılar organize ettiler. Böylece Greif yönetimine ve diğer patronlara "biz sizin sadık köpekleriniziz. Siz bizi besleyin biz de sizin için işçileri baskı altında tutalım" mesajı vermiş oldular.

· Bütün alçaklıkları orta yere serilen DİSK Tekstil bürokratlarına işçilerin iradesinden korkan sendikalar, kurumlar ve patron örgütleri ellerinden gelen her türlü desteği sundular. Greif işçilerinin yanında ise işçi sınıfının sömürden kurtuluş mücadelesine inanmış devrimciler ve sınırlı sayıda dostları vardı.

· Her türlü sömürü ve baskıya rağmen Greif işgali 60 gün boyunca onurlu işçilerin omuzlarında yükseldi. Greif işgalinin işçi mücadelesine kattığı değerlerin onuru davasına sonuna kadar sahip çıkan işçileridir.

· Greif işgali işçi sınıfının kendi gücüne yaslanarak kazanım elde edebileceğini bir kere daha gösterdi...

İŞÇİLERİ İŞGALE İTEN TALEPLER NELERDİ?

· Greif işçileri fabrikada taşeronluğun kaldırılmasını istediler. Sadece kadrolu işçilerin sendikalaşma hakkı olmasına rağmen kadrolu işçiler taslaklarına taşeronluğun kaldırılmasını da koydular. Böylece işçileri fabrikaların içinde de parçalayan uygulamalara karşı "işçilerin birliği" şiarıyla hareket ettiler. Greif işçilerinin kırmızı çizgi olarak belirlediği taleplerine patronlar ve sendika yönetimi "hayalci" olmayın diyerek karşı koydular. Direnişin ilk günlerinde kadrolu işçilere Greif yönetimi sendika aracılığıyla haber ileterek "taşeronların kaldırılması hariçindeki bütün taleplerinizi kabul ediyoruz. Direnişi bitirin" teklifinde bulundu. Onurlu Greif işçileri "taşeronluğun kaldırılması kırmızı çizgimizdir, ya hep beraber ya hiç birimiz" diyerek birlikte yola çıktıkları arkadaşlarını satmadılar.

· Yıllardır Greif fabrikasında çalışan işçiler de sefalet ücreti alıyorlardı. İşçiler maaşlarının insanca yaşamaya yeten seviyeye çıkarılmasını istediler. Ve maaş artışını kırmızı çizgileri olarak belirlediler.

· Fabrikada uygulanan prim sistemi ile patronlar işçileri yarış atı gibi birbirleriyle yarıştıyordu. Greif işçileri prim uygulamasının ve insan onuruna aykırı diğer uygulamaların kaldırılmasını istediler. Prim yerine yıllık dört maaş ikramiye istediler... Greif işçilerinin öne çıkan en önemli talepleri bunlardı.

PEKİ, NE OLDU?

· Greif işçilerinin onurlu mücadelesini bastırmak için canla başla çalışan patron ve DİSK Tekstil Sendikası ağaları yalanlarla dolu dosyalar hazırlayarak, bazı işçilerin onurlarını parayla satın alarak direnişe polis saldırısını organize ettiler. Polis saldırısından sonra da bir grup onurlu işçi mücadelesini sürdürdü. Bu mücadele sayesinde bütün işçilerin tazminatları ve işgal günlerinin ücretleri kuruşu kuruşuna ödendi.

· Greif yönetimi onurlu işçilerinin mücadelesinden korktuğu için aylarca Hadımköy fabrikasını üretime başlatmadı. DİSK Tekstil yönetimi "siz üretimi başlatın işçileri kontrol etmeyi bize bırakın" diyerek Greif yönetimine defalarca hizmet sözü verdiler. Rıdvan Budak sadakatini bildirmek için defalarca Greif'in Hollanda'daki ofisine gitti.

· Greif yönetimi üretime başladığında tekrar taşeronluk konusunun başına bela olmasını istemediği için taşeron çalıştırmayı kademeli olarak kaldırma kararı aldı. Taşeronluğun kaldırılması talebini "hayalcilik" olarak ifade eden DİSK Tekstil bürokratları bu sefer "taşeronluğu kaldırıyoruz" çığırkanlığı yapmaya başladılar. Aslında yapılan taşeronluğu kaldırmak değildi. Taşeron ilişkisini fason ilişkisine çevirerek üst işveren sorumluluğundan kaçmaktı. Şu anda Hadımköy ve Beylikdüzü'nde Greif'e fason üretim yapan atölyeler bulunuyor. Bazı eski taşeron patronları ve fabrika müdürü şimdi Gre-

if'e üretim yapan fason firma sahipleri dir.

· Sendika yönetimi 4 ikramiye aldı diye avaz avaz bağıryordu. Burada da laf cambazlığı yapıyorlardı. Alınan dört maaş ikramiye değildi. İşçilere 4 ikramiye olarak yutturulan aslında dört parça halinde ödemesi yapılan yıllık 2,5 ikramiye dir.

· Fabrika içinde taşeronluk kademeli olarak kaldırılmıştır. Taşeron patronlarının büyük kısmı işçilerin başına sorumlu olarak verilmiştir. Böylece işçiler üzerindeki baskı fiilen olduğu gibi devam etmiştir.

· Düşük ücretler olduğu gibi sürdürülmüştür. En yüksek maaşı, işçileri baskı altında tutmak için görevlendirilmiş eski taşeron patronları alıyorlar. Düşük ücretler ve baskıdan kaynaklı yoğun bir işçi sirkülasyonu yaşanmaktadır.

Bunlar gibi birçok sorun Greif fabrikasında olduğu gibi sürdürülmektedir. Yeni Toplu Sözleşme sürecinde Greif işçileri birlik olup haklarına sahip çıkmazsa daha zor koşullarla karşı karşıya kalacaktır. Greif patronu ve DİSK Tekstil yönetimi işçileri daha ağır sömürü ve baskı altına alan uygulamaları hayata geçirmek için hazırlığını sürdürüyor.

Greif'te her şeye rağmen elde edilen sınırlı kazanımların tamamı şanlı Greif işgalinin eseridir. Bu kazanımları korumak ve yeni haklar kazanmak için Greif işçileri inisiyatifli kendi ellerine alarak harekete geçmelidir.

MİB Genişletilmiş MYK toplantısı sonuç bildirgesi!

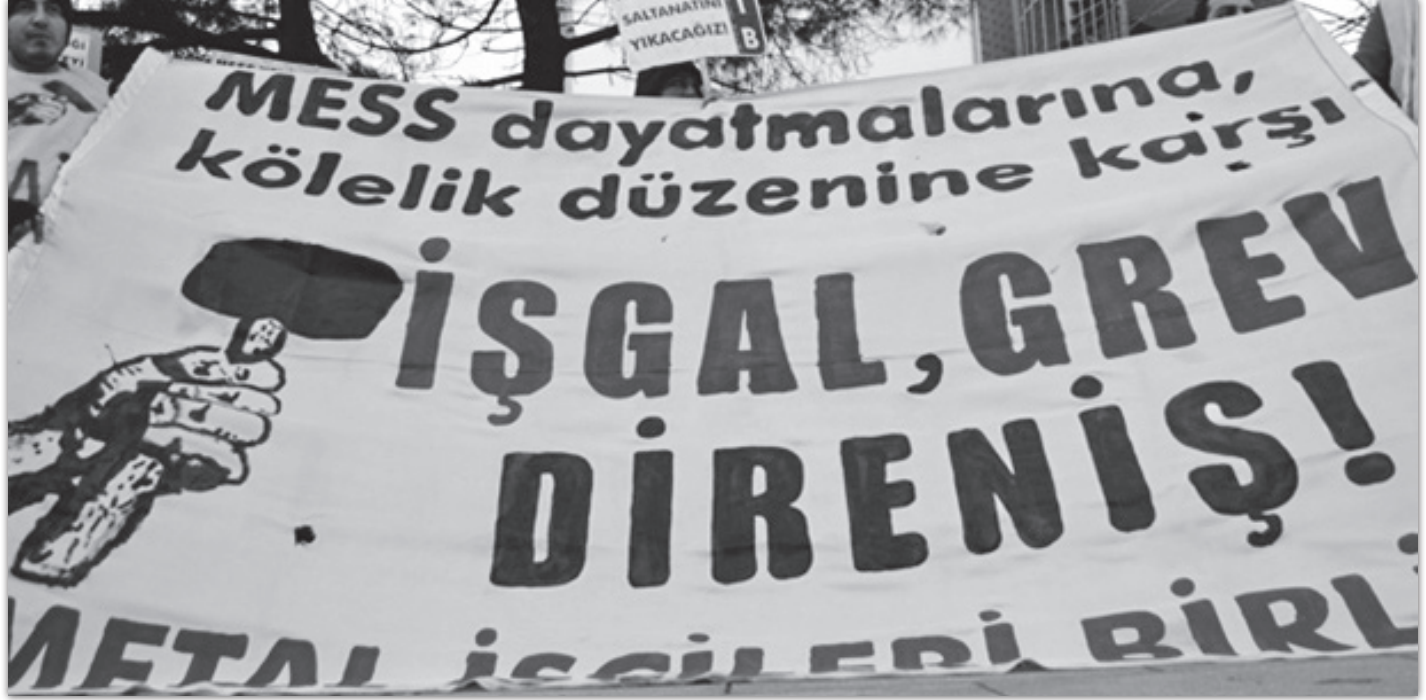
Yeni metal fırtınaları ve daha güçlü bir MİB için ileri!

İçinden geçtiğimiz sürecin ortaya çıkardığı çok yönlü gelişmeler ekseninde, geride bıraktığımız günlerde toplanan MİB Genişletilmiş MYK toplantısı başarıyla gerçekleştirilmiş bulunuyor. Toplumsal yaşamı boydan boya kesen siyasal gelişmeler ve bu gelişmelerin daha bir açıklık ve aciliyet kazandırdığı işçi sınıfı mücadelesinin güçlendirilmesi ve devrimci bir taraf olarak kendini ortaya koyma ihtiyacı, gündemde olan ve siyasal gelişmelerin de etkisiyle kapsamlı bir içeriğe kavuşan ekonomik ve sosyal saldırı dalgası, bu gelişmeler karşısında ortaya çıkan görevler ve daha güçlü bir MİB, toplantının gündemlerinin ana başlıklarını oluşturmuştur. Bu başlıklar altında anlamlı, yer yer ayrıntılara inen çok yönlü kolektif bir tartışma gerçekleştirilmiştir. İşçi sınıfı mücadelesini, bu mücadelenin önemli bir bileşeni ve öncü kuvveti olan metal işçilerinin mücadele gücü ve enerjisini doğru bir zeminde açığa çıkartmak, karşılaşılan somut sorunlara yanıtlar üretebilmek ve metal işçilerinin birliğini geniş ölçekte sağlamak temelinde yürütülen tartışmalarda ön açıcı bir bakış oluşturulmaya çalışılmıştır.

Metal işçilerini bekleyen TİS süreçleri, somut gelişmeler ekseninde bir tartışmaya ve planlamaya konu edilmiştir. MİB'in bakışı ve mücadele çizgisi ekseninde yapılması gerekenler, deneyimler üzerinden tekrar somutlanmış ve sürecin ilerleyişi konusunda oluşturulan çerçeve üzerinden kararlar alınmıştır.

Bu kapsamda MİB Genişletilmiş MYK'mız maddeler halinde şu başlıkları başta metal işçileri olmak üzere işçi sınıfımızın bilgisine sunar.

* Ülke gündemini büyük ölçüde sermaye düzeninin yaşadığı çelişkilerin açığa çıkarttığı çatışmalı ortam belirlemektedir. Yıllardır yerli ve yabancı sermaye için "istikrarlı" bir sömürü düzeni kurmaya çalışanların kendi aralarında girdikleri gerici-kirli çıkar çatışmasının ortaya çıkarttığı çok yönlü siyasal gelişmeler, bugünü ve atılan adımlarla birlikte toplumsal yaşamın bütününe geleceğini belirleyecek bir içerikte seyretmektedir. Burjuva siyasetinin kirli yüzünü tüm açıklığıyla bir kez daha gördüğümüz günümüzde en acil ihtiyaç, başta işçi sınıfı ve emekçiler olmak üzere toplumsal yaşamı karanlığa hapsedmeye çalışan sermaye düzenine karşı işçi sınıfının kendi bağımsız, devrimci tutumu ve bakışı çerçevesinde siyasal yaşama bir taraf olarak ağırlığını koymasıdır. İşçi sınıfı kendi bağımsız

Tek tek taleplerine sahip çıkmak, bu talepler uğruna mücadele vermek ama bu mücadeleyi sorunun asıl kaynağını ortadan kaldırmaya dönük bir bütünlükte ele almak işçi sınıfının kendi sınıfsal çıkarları için girişeceği kararlı mücadelesinin güvencesidir.

siyasal tutumunu geliştiremediği koşullarda, ardı arkası kesilmeyen saldırıların, kirli çatışmaları yöneten gerici tarafların eklentisi olmaktan kurtulamayacak, bütünüyle kendi düşmanı olan bu sistemin ortaya çıkarttığı ekonomik, sosyal, siyasal saldırıların birinci dereceden muhatabı olmaya devam edecektir.

* Darbeye karşı "demokrasi" yaygarasının kopartıldığı bir süreci yaşıyoruz. Toplumsal yaşamda hemen herkesin ağızından düşürmediği "demokrasi", AKP iktidarının şu sıralar kitlelerin bilincini bulandırmak, gerici politikalarına yedeklemek için kullandığı önemli bir araç durumuna gelmiş bulunuyor. "Demokrasimize sahip çıkıyoruz" söylemiyle işçi ve emekçi kitleleri gerici çatışmada kendi yanına yedeklemeye çalışmak dışında bir anlamı olmayan "demokrasi" çıkışının işçi sınıfı ve emekçi kitleler için hiçbir anlam ifade etmediğini yine günün içinde hayata geçirilen bir dizi uygulamadan biliyoruz. Darbeye karşı ilan edildiği ifade edilen OHAL'in temelde işçi ve emekçileri hedefleyen, baskı altına almaya dönük bir hamle olduğu ise daha ilk günlerde yasaklanan grevlerden, hak taleplerinin bastırılma çabasından, bütün bu toz duman içinde OHAL kanunlarıyla yasalaştırılan sosyal yıkım saldırılarından açığa çıkmış bulunuyor. Yıllardır bir dizi anti-demokratik uygulamanın hayata

geçirildiği, işçilerin örgütlenme hakkının gas pedildiği, sendika değiştirme hakkına saygı duyulmadığı tersinden baskı ve işten atmalarla engellenmeye çalışıldığı vb. çoğaltılabilecek birçok uygulamanın da açıkça gösterdiği gibi darbe girişimi öncesinde de, bugün de işçi sınıfı için demokrasi zaten bulunmuyordu. Şayet darbe gerçekleşseydi, birçok darbe yaşamış işçi sınıfımız bir kez daha darbecilerin hedefinde olmak akıbetinden kurtulamayacaktı.

Siyasal yaşamda her sözün, kavramın bir sınıf mantığı vardır. Demokrasi kavramının da ancak "hangi sınıfın" sorusuyla birlikte ele alınması gerekmektedir. İşçi ve emekçilerin sömürsü üzerine kurulmuş bu sistemin efendileri ve onlar adına ülkeyi yönetenlerin işçi sınıfına "demokrasi" adına bir şey vermeleri beklenebilir. İşçi sınıfının da sermaye düzeninin demokrasisinden bir beklentisi olamaz. Burjuva sınıf iktidarının hüküm sürdüğü koşullarda ortaya çıkan "demokrasi" işçi ve emekçilerin kölelik zincirlerinin birer halkasıdır. Böylesi karışık siyasal süreçlerin ortaya çıkarttığı gelişmeler ekseninde işçi sınıfı kendi demokrasisi için mücadele etmelidir. İşçi sınıfı için gerçek demokrasi ancak işçi-emekçi iktidarı koşullarında mümkün olabilecektir.

* Genel ilkesel yaklaşımlar ekseninde işçi sınıfının bugün bir dizi acil ekono-

mik-demokratik talebi bulunmaktadır. Sermaye düzeninin çok yönlü kuşatması altında bulunan, bu kuşatmanın gündelik yaşamda ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel olarak faturasını ödemek zorunda kalan işçi sınıfı, geçmişte olduğu gibi bugün de ekonomik-demokratik talepleri için kararlı bir mücadele örgütleyebilmek zorundadır. Bugün yaşanan gelişmelerin açıkça ortaya koyduğu bir gerçek ise, en sıradan demokratik istemin dahi kararlı bir mücadele sonucu kazanılabildiğidir. Tek tek taleplerine sahip çıkmak, bu talepler uğruna mücadele vermek ama bu mücadeleyi sorunun asıl kaynağını ortadan kaldırmaya dönük bir bütünlükte ele almak işçi sınıfının kendi sınıfsal çıkarları için girişeceği kararlı mücadelesinin güvencesidir. Sermaye düzeni attığı her adımı "sınıfa karşı sınıf" karşıtlığı üzerinden atmaktadır. Bu somut gerçeklik üzerinden işçi sınıfı da en küçük hak talebini dahi, "sınıfa karşı sınıf" tutumu ve bakışı ekseninde ele alabilmelidir. Sınıf mücadelesi somut bir olgudur. Bu somutluk her gün karşılaşılan onlarca soruna karşı verilen/verilecek mücadelenin toplamı üzerinden gerçeklik kazanabilir. İşçi sınıfına yol gösterici müdahale çabası, bu eksene oturabildiğinde gerçek bir anlam ve değiştirici bir içerik haline gelebilir.

* Metal İşçileri Birliği yukarıda kısaca

özetlenmeye çalışılan bakış çerçevesinde yaşanan gelişmelere bakmakta, mücadele hattını bu eksen üzerinden ele almaktadır. İşçi sınıfının önemli bir bölümü olan metal işçilerini kapitalist sistemin bu bütünlüğü üzerinden aydınlatmaya, bilinçlendirmeye, mücadelesine önderlik etmeye çalışmaktadır. Bu çabanın sınıf kitlelerine taşınmasında en etkili araçları olarak başta bülten ve Facebook sayfası olmak üzere yayınlarını görmek, metal işçilerinin mücadelesinde önemli birer mevzi ve mücadele kürsüsü olan yayınların çok yönlü güçlendirilmesi için çaba harcamaktadır. Buradan bir kez daha MİB Genişletilmiş MYK başta MİB'li işçiler olmak üzere tüm metal işçilerini, yayınlara daha ileriden sahip çıkmaya, yaygınlaştırmaya, sesini daha geniş kitlelere ulaştırabilmek için seferberliğe çağırılmaktadır.

* Metal işçilerinin önemli bir mücadelesi gündemi yaklaşan Grup TİS sürecidir. EMİS ile başlayıp, MESS ile yürütülecek Grup TİS görüşmeleriyle devam edecek olan süreç, başta örgütlü/kapsam içi fabrikalar olmak üzere, örgütlü-örgütsüz bütün metal işçilerini doğrudan etkileyecek bir süreç olarak yaşanacak. Metal Fırtına'nın ardından gelen TİS süreci olması önümüzdeki dönemi ayrıca önemli kılmaktadır. Yaklaşan Grup TİS görüşmelerine bu kapsam üzerinden bakan MİB hazırlıklarına başlamış, somut bir mücadele takvimi belirlemiş bulunmaktadır.

- TİS taslakları, fabrikalarda metal işçilerinin doğrudan inisiyatifinde, meşru ve haklı olandan gücünü alan bir içerikte hazırlanabilmeli, bu kapsamda hazırlanan taslaklar tüm metal işçilerinin bilgisine/tartışmasına sunulmalıdır.

- Sürecin başından sonuna kadar "söz, yetki, karar" işçilerde olmalı, taslakların belirlenmesinde olduğu gibi, işçilerin onayı alınmadan hiçbir sözleşme imzalanmamalıdır.

- TİS süreçleri ve talepler ancak dış bir mücadele bakışı ve iradesi ile kazanılabilir. Bu ise bugünden grevde dahil her türlü hazırlığın eksiksiz olarak yerine getirilmesi ile güvencelenebilir.

- Yukarıda kısaca özetmeye çalıştığımız mücadele hattının hayata geçebilmesi, meşru taleplerin kararlılıkla savunulabilmesi, Türk Metal ve uzlaşmacı sendikal anlayışların muhtemel satış sözleşmesini imzalamalarının engellenbilmesi ve metal işçilerinin ayağına takılmak istenilen prangaların parçalanabilmesi ancak ve ancak fabrika zeminlerinde kurulacak taban örgütlülükleri ve işçilerin birliği ile mümkün olacaktır.

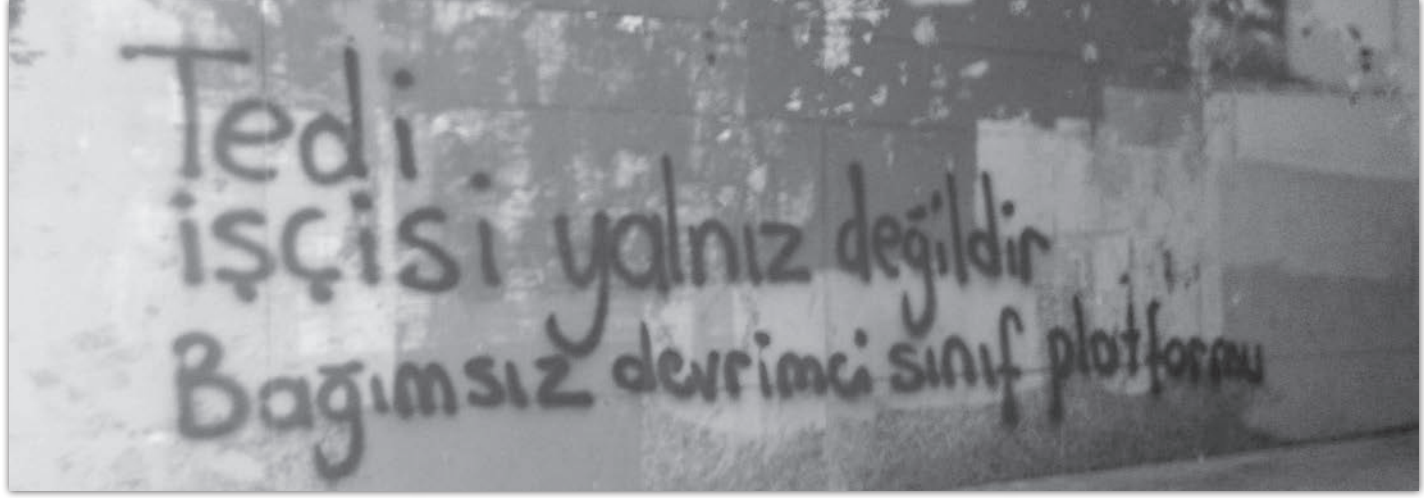
Önümüzde bizleri bekleyen zorlu mücadele görevlerine bu bakış üzerinden hazırlanan MİB, metal işçilerini kazanmak için daha fazla inisiyatif almaya, MİB ile bütünleşmeye, kararlılıkla mücadeleye atılmaya çağırılmaktadır.

METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ

GENİŞLETİLMİŞ MERKEZİ YÜRÜTME KURULU

31 Ağustos 2016

Sınıf devrimcileri, işçileri mücadeleye çağırdı

Sınıf devrimcileri işçi ve emekçileri haklarına sahip çıkmaya ve sermaye iktidarına karşı mücadeleyi yükseltmeye çağırıyor. Küçükçekmece, Ümraniye, Gebze, Kartal ve Trakya'da yürütülen faaliyetlerle işçiler mücadeleye çağırıldı.

İŞÇİ BÜLTENİ DAĞITIMI

Ümraniye, Sancaktepe, Sultanbeyli, Çekmeköy ilçelerinde çalışan işçilerin sesi olan "İşçi Bülteni" Ağustos sayısı işçilere ulaştırılıyor. "Gücümüz birliğimizden gelir" şiarını kullanan İşçi Bülteni "Darbesi de OHAL'i de hepsi işçi sınıfına karşıdır" başlığı ile işçilere seslendi. Başkalarının kirli çıkarları için değil kendi sınıf çıkarları için işçileri mücadeleye çağıran bülten, işçi ve emekçiler için darbelerin ne anlama geldiğini, burjuva demokrasisinin aldatmacasını, buna karşın gerçek işçi demokrasisini ve OHAL'in baskıcı ve keyfi yönünü çeşitli yazılarla ortaya koydu.

Ayrıca Greif çuval fabrikasında Eylül ayında sözleşme sürecinin başlamasıyla ilgili Greif işçilerine ihanetlere karşı uyarıda bulunuldu. Sözleşme sürecinin işçilerin inisiyatifinde olması gerektiğine dikkat çeken ve temel talepleri ön plana koyan bir yazı ile birlikte Greif işçileri mücadeleye çağırılırken bölge işçileri de Greif işçileriyle dayanışmayı büyütmeye çağırıldı.

Eylül ayında başlayacak bir diğer sözleşme süreci de EMİS ile metal işçileri arasında. Bölgede yer alan ABB fabrikasında bu sözleşme kapsamında. ABB fabrikasında yakın zamanda bir işçinin işten atılmasının ardından işçilerin üretimden gelen gücünü kullanmasıyla işçi tekrar işe alınmıştı. Sözleşme sürecine örnek teşkil edilmesi için bu mücadele pratiği anlatılarak işçiler inisiyatifli olmaya çağırıldı.

Bunun dışında başta emekçi kadın sorununu olmak üzere çeşitli konuları da elen alan İşçi Bülteni'nin bu hafta birçok fabrikaya dağıtımı gerçekleştirildi. Sultanbeyli ve Samandıra Greif, Dudullu ABB başta olmak üzere örgütlü-örgütsüz metal ve tekstil fabrikalarına bülten ulaştırıldı.

KÜÇÜKÇEKMECE'DE DEVRİMCİ SINIF FAALİYETİ

Küçükçekmece Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) haftalık olarak çıkarttığı duvar gazetelerini kullanmaya devam ediyor.

15 Temmuz'dan sonra "15 Temmuz darbe girişimi ve OHAL", "işçi demokrasisi" gündemlerinin işlendiği duvar gazeteleri Sefaköy merkez, Halkalı Fabrikalar Caddesi ve İnönü Mahallesi'nde yaygın olarak kullanıldı.

GEBZE

Grev bülteninin son sayısı servis güzergahları ve emekçi mahallelerinde işçilere ulaştırıldı. Grev'in bu sayısında darbe girişimi sonrası yaşanan gelişmeler, açıklamalar, Gebze ve Türkiye'de yaşanan grev ve direnişlerden haberler, iş cinayetleri işlendi. Grev bülteni, Türk sermaye devletinin Suriye'ye gerçekleştirdiği operasyonu teşhir eden "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!" başlıklı bildiri ile birlikte dağıtıldı. Ayrıca Metal İşçileri Bülteni'nin son sayısı da Gebze ve Çayırova'daki fabrikalara ulaştırıldı.

KARTAL

Kartal'da sınıf devrimcileri hafta boyunca çalışmalarını sürdürdü. Pek çok fabrikaya servislerin kalktığı Esenyalı Köprüsü ve tersane işçilerinin yoğun olarak kullandığı İçmeler Köprüsü'nde "demokratik bir ortamda insanca yaşamak için" taleplerin sıralandığı bildiri dağıtımları gerçekleştirildi. Ayrıca buralarda

işçilerin beklediği duraklara kiralık işçilik, bireysel emeklilik ve kıdem tazminatının gaspı gibi işçi sınıfına dönük saldırılarla ilgili duvar gazeteleri yapıldı.

Kartal'daki bir tekstil fabrikasında da Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası (DEV TEKSTİL) imzalı bildiri dağıtımı gerçekleştirildi. Sınıf devrimcileri Tuzla'da bulunan metal fabrikalarındaki işçilere de Metal İşçileri Bülteni'nin son sayısını ulaştırdı.

Kartal Esentepe'de bulunan, güç ve dağıtım transformatörleri üreten ABB fabrikasındaki işçilere EMİS'le toplu sözleşme sürecine dair yazıların yer aldığı Metal İşçileri Bülteni'nin son sayısı ulaştırıldı. İşçilerle sözleşme süreci hakkında sohbet edildi. Ayrıca Kızıl Bayrak gazetesinin son sayısı da işçilere verildi.

TRAKYA

Trakya'da ise işçi servislerinin yoğun olarak geçtiği güzergahlara "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" ve "Ya barbarlık ya sosyalizm!" yazılamaları yapıldı.

Ayrıca 30 Ağustos günü DEV TEKSTİL Colin's fabrikasında yaşanan zorunlu mesailere karşı işçileri mücadeleye çağıran bildiri dağıtımı gerçekleştirildi.

Yoğun baskıların yaşandığı Colin's fabrikasında zorunlu mesailerle işçiler hafta içi, hafta sonu demeden dizginsiz bir şekilde sömürüye maruz bırakılıyor. DEV TEKSTİL'in geçtiğimiz günlerde dağıttığı bildirilerin ardından mesailerle sınırlama getirilmişti. Daha sonrasında Pazar mesaisini zorlayan yönetim fabrikanın iplik bölümünün topluca mesaiye kalmama tutumuyla karşılaşmıştı.

Ardından bir süre sonra mesailer tekrar başlayınca DEV TEKSTİL Çorlu Temsilciliği çıkarmış olduğu bildirilerle işçileri bölümlerde birlik olmaya, birlikte hareket etmeye ve zorunlu mesaiye kalmamaya çağırdı. Sabah 07.00 ve 16.00 vardiyalarına dağıtım yapıldı.

Ortak olan soruna teme

(“Demokrasi” ve “demokrasi cephesi” tartışmalarının yakıcı bir gündem haline geldiği son dönemde, bu tartışmalara ışık tutması amacıyla, Mart 1997 tarihinde verilen bir konferansın kayıtlarından oluşan “Demokrasi ve Devrim” adlı kitaptan bir bölüme yer veriyoruz.)

Demokrasi sorunu, öncelikle, “Bu soruna nasıl bir çözüm?” biçiminde çıkar karşımıza. Devrimci çözüm mü, reformcu bir çözüm mü? Sorunun genel devrimci perspektif içinde bir konuluşu mu, yoksa reformist bir bakış açısı ekseninde ele alınışı mı? Gerçek ayrılık noktası buradadır. Sorunu gereğinden fazla önemsemek ya da küçümsemek iddiası, genellikle bu asil ayırdedici noktayı gölgeler. Herhangi bir reformist partinin bugünün Türkiye’sinde, demokrasi sorununun şu veya bu unsuruna, örneğin Kürt sorununa ya da siyasal özgürlük sorununa ya da dinsel gericilik sorununa, bir takım başka sorunlara en az bizim kadar ilgi gösterdiğini, onları en az bizim kadar önemseydiğini prensip olarak kabul edebiliriz. Bunda bir güçlük ya da sakınca yok. Gerçekten onlar da bu sorunlara kimine daha az kimine daha çok olsa da ilgi gösteriyorlar. Hatta denilebilir ki, liberal demokrat siyasal akımlar olarak onların varlık nedeni bir yerde zaten bu sorunlar.

Ama bir, bu sorunları gerçek kapsamlarıyla ele alıyorlar mı? İki, bu sorunların çözümünün önündeki toplumsal-siyasal engelleri doğru tespit ediyorlar mı? Üç, bu engellere karşı mücadeleyi devrimci bir tarzda ortaya koyuyorlar mı? Dört, bu mücadelenin devrimci toplumsal-siyasal dinamiklerini doğru ele alıyorlar mı? Bu sorular daha da uzatılabilir. Elbette ki sorunları görüyorlar, ama bu sorunlara güdükleşmiş, burjuva düzenin kendi sınırları içine sığan çözümler öneriyorlar. Çünkü burjuvazi ile iktidar sorununu eksen alan hesaplaşmaya dayalı bir mücadele platformuna sahip değiller. Böyle bir programa, böyle bir stratejiye, temelde buna uygun bir ideolojik-sınıfsal konuma sahip değiller. Yalnızca burjuvaziye geriletme, onu demokratik hak ve kurumlara razı etme mücadelesi veriyorlar. Onların mücadelesi bu çerçevede mevcut rejimi reforme etme, iyileştirme mücadelesidir.

Onlar saydığımız sorunlara, genel olarak demokrasi sorununa, bu düzenin kendi iç çerçevesi içinde bir çözüm arıyorlar. Oysa biz, genel olarak demokrasi mücadelesini, özel olarak da onun şu veya bu unsurunu, burjuvazinin sınıf

Biz, genel olarak demokrasi mücadelesini, özel olarak da onun şu veya bu unsurunu, burjuvazinin sınıf iktidarını devirme stratejisi içinde ele alıyoruz. Bu sorunların çözümünü, burjuva düzeni demokratikleştirme hedefi içinde değil, bizzat bu düzeni tasfiye etme hedefi içinde ele alıyoruz.

iktidarını devirme stratejisi içinde ele alıyoruz. Bu sorunların çözümünü, burjuva düzeni demokratikleştirme hedefi içinde değil, bizzat bu düzeni tasfiye etme hedefi içinde ele alıyoruz. Ve diyoruz ki, sorunu ancak bu çerçevede, bu stratejik kavrayış içinde ele aldığımız ölçüde, gerçekte bu mücadele içerisinde burjuvaziye geriletme imkanı da buluruz. Yani bir dizi reform ve kazanımı da ancak bu sayede, bu perspektife dayalı bir mücadelenin ürünü olarak elde ederiz.

Bu konuya ilişkin olarak birinci emperyalist savaş dönemi tartışmalarından bir örnek vereceğim. Burada çok bilinen bir tartışma var. Bu tartışma doğru anlaşıldığı ölçüde bence demokrasi meselesinin bütün bu teorik kapsamı da diyalektik bir tarzda kavranır. Lenin’in “emperyalist ekonomizm” denilen eğilimin temsilcileriyle giriştiği tartışmaları kastediyorum.

Mesele nedir? Mesele şudur: Emperyalist savaş geliyor ve Lenin’in deyimiyle monarşiyi cumhuriyete eşitliyor. Siyasal demokrasiyi yok ediyor. Tam bu noktada temel önemde iki sapma gösteriyor kendisini. Bunlardan birini Kautskiciler, ötekini Lenin’in “emperyalist ekonomistler” olarak tanımladığı bir kısım bolşevikler, artı bir kısım Alman sol kanat temsilcileri, artı bir kısım Hollandalı ve Polonyalı marksist temsil ediyorlar. Anlaşmazlık, demokrasi soru-

nunun ele alınışı üzerinedir. Kautskiciler sorunu, savaşın yok ettiği siyasal hak ve özgürlükleri yeniden elde etme mücadelesi olarak ortaya koyuyorlar. Yani siyasal reformlar sorununu, bir dizi demokratik siyasal istemin yeniden kazanılması sorunu olarak koyuyor. Emperyalist ekonomistler ise, savaşın yarattığı o dehşet verici sonuçlara bakarak, “İşte buradan da çok somut olarak görüldüğü gibi emperyalizm demokrasiyle bağdaşmaz, kapitalizm demokrasiyle bağdaşmaz, çağdaş kapitalizmde siyasal demokrasi olanaksızdır, bu savaşla da görüldü” diyorlar. Ama öte yandan, “sosyalizmde de zaten gereksizdir” diye de ekliyorlar. “Zira,” diyorlar, “sosyalizmin kendisi siyasal gericiliğin ve ulusal baskının temelden tasfiyesi anlamına gelir, bu sorunların maddi-toplumsal zemininin tümünden ortadan kaldırılması anlamına gelir. Böyle olunca kapitalizmde imkansız olan sosyalizmde de gereksiz hale gelir.” Sonuç? Sonuç, doğal olarak demokratik siyasal sorunların, tartışma somutunda ulusal sorunun, ulusların kendi kaderini tayin hakkının öneminin gözden kaçırılması olmaktadır. Bu durumda siyasal demokrasi mücadelesi diye sorun da kalmaz haliyle. “Bu tarihsel olarak geride kalmış bir sorundur, biz sosyalizme bakarız” diyorlar emperyalist ekonomistler. Onlara göre, kapitalizm koşullarında demokratik sloganlar öne sürmek, bir aldanış ya da

hayaldir, sosyalist devrimin saptırılması ya da ertelenmesidir vb.

Görünürde pek solcu bir tutum. Gerçekte ise tümüyle teslimiyetçi ve dolayısıyla sağcı. Neden? Çünkü demokratik siyasal haklar uğruna mücadele verilmedikçe, mevcut tüm demokratik özelemler ve kurumlar burjuvaziye karşı genel sınıfsal mücadele içerisinde değerlendirilmedikçe, sonuçta burjuvaziye devirmek başarısı da gösterilemez, sosyalist devrim mücadelesi de zafere ulaştırılmaz. Böylece sosyalist devrimin ertelenmemesi kaygısıyla yola çıkanlar, gerçekte onu tümünden imkansız kılan bir çizgiye kaymış oluyorlar.

Lenin’in bir kısmı kendi yoldaşı olan emperyalist ekonomistlere hatırlattığı şey kısaca şudur. Diyor ki: “Kautskiciler demokratik siyasal talepleri formüle etmekle yanlış yapmıyorlar. Yanlış burada değil, yanlış yanlış yerde arıyorsunuz. Yanlış yanlış yerde aradığınız için de aslında bu yolla sonuçta reformizmi, oportünizmi güçlendirmiş oluyorsunuz.” Yanlış olan Kautskicilerin bu demokratik siyasal reformları tek tek formüle etmesi değil, bunu geriye doğru, kurulu düzen çerçevesine göre, barışçıl kapitalizme göre yapmasıdır. Ancak devrimci bir tutumla öne sürülebilecek bu tür istekleri, reformcu bir tutumla ortaya atmasıdır. Oysa yapılması gereken, aynı istemleri geleceğe doğru, toplumsal devrim

elden farklı yaklaşımlar

hedefine göre tanımlamaktır, bu çerçevede ele almak, bu temelde ortaya koymaktır. Yani bütün demokratik özelemleri ve kurumları proletaryanın burjuvaziye devirme, iktidarı ele geçirme mücadelesi içerisinde değerlendirebilmektir. Lenin'in bizim basınımda birçok vesileyle aktarılan sözleriyle: *"Demokrasi sorununun marksist çözümü, proletaryanın, burjuvazinin devrilmesini ve kendi zaferini hazırlamak üzere, bütün demokratik kurumları ve bütün özelemleri, kendi sınıf savaşımında seferber etmesidir."*

Bu, demokrasi sorununda marksist bir devrimciyi her türden reformcudan ayıran temel ayırım çizgisidir. Dolayısıyla, kapitalizm koşullarında demokrasi sorununun bu marksist ele alınışını ve kavranışını başından itibaren temsil eden, buna daha ilk belgelerinde, *Platform Taslağı*'nda yer veren bir hareketi, *EKİM*'i, demokrasi mücadelesinin önemini gözden kaçırmakla itham edenler, ya demagojiye kaçıyorlar ya da konuya ilişkin kavrayışsızlıklarını göstermiş oluyorlar. Konunun en can alıcı yönüne, en temel noktasına ilişkin bilgisizliklerini sergilemiş oluyorlar.

Bizim geleneksel halkçı hareket ile gerçek tartışma ve çatışma noktamız, hiçbir biçimde demokrasi mücadelesini önemsemek ya da küçümsemek değildir. Sorun demokrasi mücadelesinin önemi ise, bu önemi bu ülkede en iyi anlayan ve anlatabilecek olan hareketin biz olduğundan kimse kuşku duymamalıdır. Öteki akımların bu soruna ilişkin görüşleri gerçek ve sistematik bir kavrayıştan çok, donmuş, tortulaşmış bir önyargıların yığınınından ibarettir. Demokrasinin bir önyargıya dönüşmesi ise, söz konusu akımları burjuva demokratik bir konumun ve ufku esiri yapar ve nitekim yapıyor da. Bu durumda siyasal demokrasi kendi içinde amaçlaştırılır. Siyasal demokrasiyi kendi içinde amaçlaştırmak ise burjuva toplumunun kendi içinde demokratikleştirilmesi çizgisine, yani gerçekte liberalizme götürür.

Yinelemek gerekir ki, meselenin can alıcı noktası hiç de demokrasi mücadelesinin önemi değil, nasıl ele alınacağıdır. Nasıl ele alınacağı sorunu da, nasıl bir toplumda, hangi temel sınıf ilişkileri içerisinde yaşandığı sorunuyla sıkı sıkıya bağlantılıdır. Bakıyoruz ülkede siyasal gericilik var; bakıyoruz ülkede çözümlenmemiş temel demokratik siyasal sorunlar var; ama bakıyoruz, ülkede kapitalizmin toplumsal egemenliği ve bu temel

üzerinde burjuvazinin sınıf egemenliği var. Egemen bir burjuva sınıf var. Ve bütün bu gericiliğin dayanağı, kaynağı, engeli tam da bu sınıfın kendisidir. Mesele devrimcilikse, devrim yapmaksa, bu sınıfı devirmeden bu hakları elde etmek mümkün değildir. Bu, birinci nokta.

Ama bir başka kritik yanı daha var konunun. Şimdi devrim, devrim diyoruz. Gerçek bir devrim, kelimenin bilimsel ve en tam anlamıyla bir devrim, temel sınıf ilişkilerinde köklü bir dönüşüm anlamına gelir. Ama öyle durumlar olur ki, bir toplumda temel sınıf ilişkileri değişmeden de, radikal siyasal rejim değişiklikleri anlamında, bir dizi devrimci dönüşüm, bu anlamda devrimler olabilir. 1978'de İran'da bir devrim oldu mesela. 1974'te Portekiz'de bir devrim oldu. Bunlar siyasal devrimlerdir, bunları küçümsememek lazım. Ama yalnızca kurulu toplumsal düzenin kendi çerçevesi içine sığabilen siyasal sonuçlar yaratan devrimler bunlar. Kelimenin bu anlamıyla,

bu sınırlar içinde birer devrim bunlar.

Ve gene aynı tartışmada Lenin'in dile getirdiği çok kritik bir düşünceyi hatırlatmak istiyorum. Onun tartışma boyunca anlatmaya çalıştığı temel noktalardan biri şudur: *"Siyasal demokrasi,"* diyor, *"bütün kapsamıyla kapitalist düzen içine sığar, teorik olarak sığar. Pratik olarak sığar mı? Pratik olarak sığmaz ya da çok zor, çok özel koşullarda sığar."* Ama hemen ardından şunu da ekliyor: *"Kapitalizm koşullarında, şu veya bu temel demokratik istemi, az çok elle tutulur biçimde kazanabilmek bile, ancak bir dizi devrimle, ya da devrimci değişimle olanaklıdır."** Elbette ki en dar anlamıyla siyasal devrimi kastediyor.

İşte Portekiz örneği. Tamam Salazar diktatörlüğü devrildi, bir dizi demokratik siyasal hak ve kurum kazanıldı, bu arada sömürgecilik de tasfiye edildi. (Edilmedi de artık adı kondu meselenin, yoksa sömürge halkları kendi özgürlüklerini kendileri ele geçirmişlerdi). Böylesine bir

devrimci dönüşüm oldu. Bu kelimenin en dar anlamıyla, en sınırlı anlamıyla bir devrim. Bu sınırlı kapsamı nedeniyle bu tür siyasal olayları bir "devrimci hareket" olarak tanımlamak belki de daha doğru olur. Çünkü kelimenin bilimsel ve tam anlamıyla devrim; mevcut siyasal sınıf iktidarının devrilmesidir, yoksa siyasal biçiminin değiştirilmesi değil. İktidarın biçimi değişir, ama egemen sınıf egemenliğini korur. Portekiz'de Salazar'ın faşist diktatörlüğü egemenken de aynı sınıf ya da sınıflar egemendi, bugün de. Aynı şey Franko İspanya'sı ile bugünkü İspanya için de geçerli. Daha başka bir örnek çağdaş Alman tarihinden verilebilir. Hitler varken de Alman tekelleri egemendi, bugünkü rejim varken de onlar egemen. Varsanız baksanız hepsi de aynı tekeli gruplar ayrıca. Yani mülkiyetin aynı sınıfın farklı grupları arasında bir el değiştirmesi bile söz konusu değil. Siyasal iktidarın biçimi değişmiş, sınıf yapısı ve özü olduğu gibi ayakta kalmış.

* *"Emperyalizmde bütün demokratik istemler, siyasal bakımdan elde edilmelerinin zor oluşu ya da bir dizi devrimlere başvurmaksızın elde edilemeyeşleri anlamında 'erişilemez' istemlerdir." (Marksizmin Bir Karikatürü..., Sol Yay., 1. baskı, s.45 -Red)*

Meselenin can alıcı noktası hiç de demokrasi mücadelesinin önemi değil, nasıl ele alınacağıdır. Nasıl ele alınacağı sorunu da, nasıl bir toplumda, hangi temel sınıf ilişkileri içerisinde yaşandığı sorunuyla sıkı sıkıya bağlantılıdır.

Ekim Devrimi deneyimi ışığında devrim ve demokrasi sorunları

V.İ.Lenin

Rusya'da devrimin ilk ve kaçınılmaz görevi, ortaçağ kalıntılarını bertaraf etmek, bunları son kırıntısına kadar temizlemek, Rusya'yı bu barbarlıktan, bu utançtan, kültürün ve ilerlemenin önüne dikilen bu en büyük frenleyici engelden kurtarmak şeklindeki burjuva-demokratik bir görevdi.

Ve bu temizliği, 125 yıl önceki Büyük Fransız Devrimi'nin yaptığından çok daha büyük bir kararlılıkla, hızla, cesaretle, başarıyla ve halk yığınları üzerindeki etkisi açısından çok daha geniş ve köklü bir şekilde yaptığımız için haklı bir gurur duyabiliriz.

Gerek anarşistler, gerekse de küçük-burjuva demokratlar (yani bu enternasyonal sosyal tipin Rus temsilcileri olan Menşevikler ve Sosyalist-Devrimciler) olsun, burjuva-demokratik devrimin sosyalist (proleter) devrimle olan ilişkisi üzerine inanılmayacak kadar çok saçma sapan şey söylediler ve söylemekte. Geride bıraktığımız dört yıl, bu konuda Marksizmi doğru kavradığımızı, geçmiş devrimlerin tecrübelerini bütünüyle doğru değerlendirdiğimizi göstermiştir. Biz, hiç kimsenin yapmadığı bir şeyi yaptık, burjuva-demokratik devrimi sonuna kadar götürdük. Biz, bilinçli, kendimizden emin, şaşmadan ileriye doğru, sosyalist devrime doğru yürüyoruz. Biz, sosyalist devrimin burjuva-demokratik devrimden Çin seddi ile ayrıldığı bilinciyle, (sonuçta) ne kadar ilerleyebileceğimizi, bu muazzam görevlerin ne kadarını başarabileceğimiz ve başarılarımızın ne kadarını sürekli hale getirebileceğimiz konusunda yalnızca mücadelenin belirleyici olacağı bilinciyle hareket ediyoruz. Bunu zaman gösterecektir. Ama daha şimdiden -çöle dönüştürülmüş, harap edilmiş, geri bir ülkede- toplumun sosyalist dönüşümü alanında ne denli müthiş başarıların elde edildiğini görüyoruz.

Devrimimizin burjuva-demokratik içeriği hakkındaki düşüncelerimizi sonuna kadar götürüelim. Marksistler için bunun ne anlama geldiği net olmalıdır. Açıklamak için örnekler verelim.

Devrimin burjuva-demokratik içeriği, ülkenin toplumsal ilişkilerini (yapısını, kurumlarını) Ortaçağ'dan, serflikten, feodalizmden temizlemek demektir.

1917'de Rusya'da serflikin başlıca belirtileri, kalıntıları, yaşayan unsurları nelerdi? Monarşi, Ortaçağ kalıntıları, büyük toprak sahipliği ve toprağın tasarruf hakkı, kadının durumu, din ve ulusların

ezilmesi. Şu "Augias ahırları"ndan herhangi birini ele alalım -ve şurasını da belirtelim ki, bunlar 125 yıl, 230 yıl ve hatta daha önce (İngiltere'de 1649'da) gelişmiş devletlerin gerçekleştirdiği kendi burjuva-demokratik devrimleri sırasınca da çok büyük ölçüde temizlenmemişlerdir- görülecektir ki, biz bu ahırları köklü bir şekilde temizledik. Sadece on hafta içinde, yani 25 Ekim (7 Kasım) 1917'den Kurucu Meclis'in dağıtılmasına (5 Ocak 1918) kadar geçen zaman içinde, burjuva demokratların ve liberallerin (Kadetler) ve küçük-burjuva demokratların (Menşevikler ve Sosyalist Devrimciler) bu alanda yaptıklarından bin kat fazlasını yaptık.

Bu korkaklar, palavracılar, kibirli naristler ve Hamletler kağıttan kılıç salladılar ama krallığı bile yıkamadılar! Biz şimdiye kadar hiç kimsenin yapmadığı bir şeyi yaptık, krallık pisliğini olduğu gibi temizledik. Yüzyıllık kast sisteminden geriye taş üstünde taş, tuğla üstünde tuğla bırakmadık. (İngiltere, Fransa, Almanya gibi en ileri ülkeler bile bugün hala bu kast sisteminin izlerini üzerlerinden atamamışlardır!) Kast sisteminin derin köklerini, yani feodalizmi ve toprağa bağlı serflikin kalıntılarını radikal bir şekilde

koparıp attık. (...) Fakat tartışılmayacak bir şey varsa, o da küçük-burjuva demokratların sekiz ay boyunca büyük toprak sahipleriyle, yani serf geleneğinin koruyucularıyla "uzlaşmış" olduklarıdır. Oysa biz birkaç hafta içinde Rus topraklarını hem toprak sahiplerinden, hem de bunların geleneğinden geriye en ufak bir şey kalmaksızın temizledik.

Dini, ya da kadının hak yoksunluğunu, Rus olmayan ulusların eşitsizliğini ve ezilişini ele alalım. Bunlar bütünüyle burjuva-demokratik devrimin sorunlarıdır. Aşağılık küçük-burjuva demokratları sekiz ay boyunca bu konuda lafladılar. Oysa bugün dünyanın en ileri ülkeleri arasında dahi bu sorunları burjuva-demokratik doğrultuda tamamen çözmüş olan tek bir ülke dahi yoktur. Bizde bunlar Ekim Devrimi Yasaması ile tamamen çözüme bağlanmıştır. Biz dine karşı gerçekten savaştık, ve hala da savaşıyoruz. Rus olmayan bütün uluslara kendi öz cumhuriyetlerini ya da otonom bölgelerini tanıdık. Bizde, Rusya'da artık kadın haklarının ya da kadın-erkek eşitliğinin tam olmayışı gibi bir alçaklık, adilik, rezillik; dünyanın istisnasız bütün ülkelerinde çıkarıcı burjuvazi ve odun kafalı, korkak küçük-burjuvazi tara-

findan sürekli tazelenen bu serflikin ve Ortaçağ'ın rezil kalıntısı kalmamıştır.

Bütün bunlar burjuva-demokratik devrimin içeriğine girer. Bundan yüz elli, iki yüz elli yıl önce, bu devrimin (eğer bir genel devrim tipinin kendine özgü ulusal şekli söz edilecekse) ilerici önderleri halklara insanlığı ortaçağın ayrıcalıklarından, kadın-erkek eşitsizliğinden, şu ya da bu dine devletin tanıdığı imtiyazlardan (ya da tamamen "din fikri"nden, "dindarlıktan"), ulusal eşitsizliklerden kurtaracakları sözünü verdiler. Ama onlar sadece söz verdiler, sözlerinde durmadılar. Sözlerinde duramazlardı, çünkü "kutsal özel mülkiyet" için duydukları "saygı" buna engel oluyordu. Bizim proleter devrimimizde kahrolası Ortaçağ'a ve "kutsal özel mülkiyet"e karşı duyulan bir "saygı" sözkonusu değildir.

Fakat burjuva-demokratik devrimin kazanımlarını Rusya halklarına geri dönülemez bir tarzda mal etmek için daha da ileriye gitmeliydik ve gittik de. Bu yolda ilerlerken burjuva-demokratik devrimin sorunlarını kendi temel ve gerçek proleter-devrimci sorunlarımızın, sosyalist eylemlerimizin bir "yan ürünü" olarak çözdük. Her zaman söylediğimiz ve eylemlerimizle kanıtladığımız gibi, burjuva-demokratik reformlar, devrimci sınıf mücadelesinin yani sosyalist devrimin yan ürünüdür. Bu arada, Kautsky, Hilferding, Martov, Çernov, Hillquit, Longuet, Mac Donald, Turati ve "iki buçukuncu" Marksizmin diğer kahramanlarının burjuva-demokratik devrim ile proleter-sosyalist devrim arasında böyle bir karşılıklı ilişki olduğunu bir türlü anlamak istemediklerini de belirtelim. Birincisi ikincisinin içine girer. İkinci geçerken birincisinin sorunlarını da çözer. İkinci birincisinin eserini kökleştirir. Mücadele ve sadece mücadele ikincinin birinciyi ne derece aşım aşmayacağını belirler.

İşte Sovyet düzeni böyle bir devrimin bir diğerinin içinde yeşerişinin en açık kanıtlarından, görüntülerinden biridir. Sovyet düzeni işçi ve köylüler için demokratizmin en üst ölçüğüdür ve aynı zamanda da burjuva demokratizminden bir kopuş, dünya tarihinde yeni bir tip demokrasinin, yani proleter demokratizminin diğer bir deyimle proletarya diktatörlüğünün de doğuşudur.

(Ekim Devrimi'nin 4. yılında yapılan konuşmadan...)

Burjuva-demokratik reformlar, devrimci sınıf mücadelesinin yani sosyalist devrimin yan ürünüdür. İkincisi geçerken birincisinin sorunlarını da çözer. İkinci birincisinin eserini kökleştirir. Mücadele ve sadece mücadele ikincinin birinciyi ne derece aşım aşmayacağını belirler.

“Göçmen çocuklar cinsel istismara maruz kalıyor”

Emperyalistler eliyle yürütülen savaş ve saldırganlıktan kurtulmak için ülkelerinden kaçan göçmenler, gittikleri tüm ülkelerde sefalet koşullarına mahkum ediliyorlar. Türkiye’de ve Avrupa ülkelerinde bulunan göçmen kamplarında sağlıklı barınma gibi sorunların yanı sıra, başta cinsel istismar olmak üzere birçok istismarla karşı karşıya kalıyorlar. Göçmenlere reva görülen yaşam, en çok da çocukları vuruyor.

Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komiseri Filippo Grandi, Yunanistan’daki üç günlük ziyaretin ardından basın toplantısı düzenledi. Göçmen kamplarını ge-

zen, devlet yetkilileriyle görüşen Grandi, ülkedeki göçmenlerin durumu hakkında bilgi verdi.

Göçmenlerin “standartların altında” koşullarda kaldıklarını söyleyen Grandi, göçmen kamplarında güvenlik zafiyeti bulunduğunu belirterek şunları söyledi:

“Kocaları yanlarında olmayan çoklu kadınlar, çünkü zaten kocaları Avrupa’ya ulaşmış, aile birleşimi için bekliyorlar. Sahipsiz çocuklar, yaşlı insanlar... Tüm bunlar risk altında. Özellikle, şiddetin ki genelde sığınmacıların kendi aralarında, çok yaşadığı yerlerde. Güvenliği arttırmanın gereğini başbakan ve hükü-

mete söyledim.”

Ülkede binlerce kimsesiz çocuk bulunduğunu söyleyen Grandi, çocukların başta cinsel istismar olmak üzere, istismarın birçok çeşidine maruz kaldıklarını belirtti. Grandi, çocukların durumuna ilişkin olarak şöyle konuştu:

“Sahipsiz çocuklar istismarın birçok çeşidine maruz kalıyor, özellikle cinsel istismar. Birçok kez cinsel istismar ve taciz yaşanıyor. Bu tahammül edebileceğimiz bir şey değil, özellikle de Avrupa Birliği’nde. Bu çocuklar için hayatta kalmak için çalışmak zorunda kalmadıkları daha çok güvenli alan yaratmamız gerekiyor.”

İran’dan ‘Cerablus operasyonu’ açıklaması

Türk sermaye devletinin denetimi altındaki dinci çetelerle birlikte Cerablus’a yönelik olarak gerçekleştirdiği operasyona ilişkin İran’dan ilk açıklama 26 Ağustos’ta geldi.

Gelişmeler karşısında uzun süre sessiz kalan İran devleti adına yazılı açıklama yapan Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü Behram Kasimi, “askeri hareketin Şam yönetimiyle koordineli olarak yapılması gerektiğini” söyledi.

Kasimi, açıklamasında şu ifadelere yer verdi:

“Suriye topraklarındaki terörist gruplarla mücadele, uluslararası hukukun temel ilkelerinden biri olan o ülkenin toprak bütünlüğü ve egemenlik haklarına saygı gösterilerek merkezi yönetimle koordineli şekilde yapılmalıdır.”

İran olarak terörizmle mücadelenin uluslararası bir yükümlülük olduğunu ve bu menfur olguya karşı bölge ülkelerinin ortak işbirliği içinde olmaları gerektiğine inanıyoruz.”

FHKC’li tutsak Bilal Kayed’in talepleri kabul edildi

Siyonist rejim tarafından tutuklanan FHKC’li tutsak Bilal Kayed, taleplerinin kabul edilmesinin ardından 71 gündür sürdürdüğü açlık grevi eylemini sonlandırdı. Eylemin kazanımla sonuçlanmasıyla birlikte Nablus ve Gazze başta olmak üzere Filistin’de eylemler ve kutlamalar yapıldı.

İnsan hakları kurumu Zamir tarafından yapılan açıklamada anlaşmanın detaylarının açıklanacağı belirtildi.

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC) tarafından yapılan açıklamada ise Filistin halkının, siyonist rejime karşı bir başarı daha kazandığı bir başarı vurgulanarak sokaklara çıkma çağrısı yapıldı. Açıklamada anlaşmanın Kayed’in tutukluluk süresinin uzatılmamasını, tecridin sonlandırılarak ailesiyle görüşmesine izin verilmesini kapsadığı duyuruldu.

Kayed, 14 buçuk yıllık tutukluluk süresinin sona ermesinin ardından İsrail rejiminin aldığı altı ay idari tutukluluk kararını protesto etmek için 15 Haziran’da açlık grevine başlamıştı.

Yemen’de IŞİD saldırısı

İŞİD, Yemen’in güneyinde bulunan Aden kentindeki bir askeri tesise 29 Ağustos’ta bombalı araçla saldırı düzenledi. Halk Direnişi milislerinin eğitim kampına düzenlenen saldırıda en az 54 kişi öldü.

İŞİD, saldırıyı Amaq isimli yayın organı üzerinden üstlenirken, saldırıda ölenlerinin sayısının 60 olduğunu öne sürdü.

Sınır Tanımayan Doktorlar (MSF) örgütü tarafından yapılan açıklamada en az 45 kişinin hayatını kaybettiği, 60’ın üzerinde yaralının hastanelere kaldırıldığı duyuruldu.

Kolombiya'da barış: Latin Amerika'nın bir damarı daha kesildi

D. Yusuf

Latin Amerika'nın en eski gerilla hareketi de beklenen sona geldi. Kolombiya Devrimci Silahlı Güçleri (FARC), sonunda kıtanın en ceberut devleti Kolombiya ile anlaştı. Anlaşma 2 Ekim'de referanduma sunulacak. Kabul edilmesi durumunda tam 52 yıl savaşan gerillalar yeni bir yaşama adım atacaklar.

Dikkate değer olan, Norveç ve Oslo'nun nihayet anlaşma aşamasına gelen bu "barış" macerasının da adeta olmazsa olmazı olmasıdır. Anlaşmaya Küba ev sahipliği yaptı. Venezuela ve Şili ise gözlemci olarak anlaşmanın yapıldığı toplantıya katıldı. Birleşmiş Milletler ancak sponsor olmakla yetindi.

Kolombiya hükümeti ile Kolombiya Devrimci Silahlı Güçleri arasındaki "barış" görüşmeleri, ilk kez Küba ve Norveç'in arabuluculuğu ile Oslo'da gerçekleşti. Gözlemciler ise yine Venezuela ve Şili idi.

HAREKETİN KISIR DÖNGÜSÜ: GÖRÜŞMELER, KARŞILIKSIZ ATEŞKESLER VE BİR TÜRLÜ GELMEYEN "BARİŞ"

Kolombiya hükümeti ile FARC arasında bugüne dek pek çok görüşme yapıldı. Her defasında ateşkesler ilan edildi, "barış" masaları kuruldu. Gün oldu FARC tek taraflı ateşkeslere de başvurdu. Ne var ki bu görüşmelerden sonuç alınamadı. Masalar devrildi, yeniden ve öncekinden de şiddetli çatışmalara dönüldü. Kolombiya rejimi tam da kendisine yakışır biçimde davrandı. Ateşkesleri yok hükmünde saydı, verdiği sözleri unuttu, ihanet etti. Kirli, kanlı, karanlık, kallesçe ve alçakça ne kadar yöntem varsa hepsine başvurdu. Kolombiya Devrimci Silahlı Güçleri, komutanlık düzeyinde olanlar da dahil, çok ağır kayıplar verdiler. Söz konusu olan, hareketin adeta bir kaçınılmazlık halinde mahkum olduğu ve döne döne yaşadığı bir kısır döngüydü.

Toprak reformu, demokratikleşme, halkın yönetime katılması, silahlı mücadelenin sonlandırılması, FARC'ın siyasi bir partiye dönüştürülmesi, uyuşturucu sorununun çözümü ve iç savaş kurbanlarının mağduriyetlerinin giderilmesi, her zaman ve her görüşmede anlaşmaların ana çerçevesini oluşturdu. Şimdi imzalanan ve 2 Ekim'de referanduma sunulacak olan anlaşma da keza bu 6 maddeden oluşmaktadır.

Fakat toprak reformu her zaman görüşmelerin en esaslı ve öncelikli günde-

Latin Amerika gerilla hareketleri eninde sonunda küçük-burjuva/köylü hareketidir. Mücadele ettikleri Latin oligarşileri ile ölümüne kavgaları, bu kavgada yaşanan yıpranmalar, kayıplar ve yorgunluk tamamlar bunu. Hareketler sonunda varacakları yere varmış, azami sınırlarına dayanmıştır.

mi olmuştu; FARC'ın vazgeçilmez anlaşma koşuluymuştu, amiyane deyimle kırmızı çizgisiydi. Her defasında da görüşmelerin ve anlaşmaların yegane kırılma noktasını oluşturdu. Ateşkeslerin çok çabuk geçersiz hale gelmesinde başat rol oynadı.

Şimdi yeni anlaşmanın akıbeti bekleniyor. Bu konuda çok kesin şeyler söylenemez, ancak sürecin sıkıntılı seyredeceği ileri sürülebilir. Küba ve ABD'nin arabuluculuğuna rağmen bu böyle olacaktır. Tayin edici olan ise her şeye karşın FARC'ın, esas olarak da yoksul ve topraksız köylülerin bu yeni anlaşma metnine karşı tutumları olacaktır. Bu anlaşmayı içlerine sindirip sindirmeyecekleri anlaşmanın kaderini belirlemede rol oynayacaktır. Daha önceki anlaşmanın ardından bir milyonu aşkın bir güçle direnişe geçmeleri hatırlanmalıdır.

HAREKETİN SINIFSAK NİTELİĞİ, ÖNDERLİĞİ VE SINIRLARI

FARC, Küba devriminin hemen akabinde siyasal yaşama adım attı. Küba devriminden güçlü bir biçimde etkilendi, ondan güç aldı. Ancak, onu sonradan Latin Amerika'yı boydan boya saran

diğer görkemli gerilla hareketlerinden ayıran çok önemli bir özelliği vardı. FARC da diğerleri gibi reformist bir program ve çizgiye sahip KP'den kopanlarla, orta sınıf kökenli öğrenci liderleri tarafından kuruldu. Ancak o, gerçekte bir alt sınıf hareketi, topraksız yoksul köylü hareketi olarak ortaya çıktı. Yoksul ve topraksız köylülerin toprak ve özgürlük özemleri ve taleplerinin ateşli ve kararlı bir savunucusu oldu. Bu eksenli bir mücadeleyi kendisine program edindi. 52 yıllık mücadelesi de her daim, nüfusun %15'ini oluşturan ve toprakların %52'sini elinde tutan tarım burjuvazisine karşı ölümüne bir mücadele oldu.

Dahası FARC kendi içinde ve salt bir gerilla hareketi değil, kendisini Marksist-Leninist (ML) olarak tanımlayan, Kolombiya ML Partisi'nin askeri kanadıydı. Onun önderliği altında savaştı. İyiden iyiye devrimci ve anti-emperyalistti. Bu özellik bu hareketin onca kayba, yıpranmışlığa, sirkülasyona rağmen uzun yılları tüketmesinde, zorlu koşullara karşı dayanıklılığında çok rol oynadı. Bu aynı nitelik önemli başka bir hususta da aynı rolü oynadı. Toprak ve özgürlük sorunu toplumsal bir sorundu ve ancak toplum-

sal bir devrimle çözülebilirdi. Onlar da başlarda, tam bir içtenlikle ve en azından düşünce planında bunu böyle benimsemişlerdi. Demek oluyor ki her defasında toprak reformunu görüşme masasının ana gündemi ve tayin edici anlaşma şartı olarak ileri sürmeleri tesadüf değildi.

FARC Küba devriminin tüm Latin ülkelerini etkileyen rüzgarını da arkasına alarak çok hızlı biçimde gelişti, güçlendi. Zaman içinde sayısı 20 binleri bulan bir büyük güce dönüştü. Topraksız köylülerin güçlü ve aktif desteği ile Kolombiya'nın aynı zamanda birer uyuşturucu mafyası da olan kan emici ve zalim tarım oligarklarını kısa sürede yıpratın ve zor durumda bırakan bir mücadele başarısı ortaya koydu. Sadece sömürü ve soygunda değil, kirli, karanlık ve kanlı ilişki, haydutluk ve icraatlarda da dünyada başı çeken ABD'nin akıl vermesi ile Kolombiya tarım burjuvazisi buna, malum canı ve kelle avcısı paramiliter güçlerle, yani bildik kontrgerilla ile cevap verdi. ABD'nin de eğitimden silahlı donatıma aktif ve çok yönlü desteğinde Kolombiya devleti, FARC'a, esas olarak da yoksul köylülere karşı amansız, kuralısız ve ölçsüz bir savaş yürüttü. Tam bir gözü dönmüşlük

örneği kitlesel katliamlara başvurdu. Gerçekleştirdiği katliamlarla bugüne dek 200 binin üzerinde insan yaşamını yitirdi. On binlerce yoksul köylü göç etti, büyük kentlerin, en çok da Bogota'nın kenar semtlerine yığıldı. Sefil bir yaşama mahkum edildiler.

ABD'den akıl ve deneyim alan tüm bu icraatlar, FARC'ı toplumsal temelinden, yani topraksız ve yoksul köylülerden yalıtılmak, onu var eden ve yaşatan bu toplumsal güçten yoksun kılmak içindi. Nitekim belli sonuçlar da verdi. Öte yandan kırsal alanı da pençesine geçiren kapitalist gelişme de bu acımasız burjuvazinin yardımına koştu. Kapitalist ilişkiler gelişti, kırı sardı, köylülüğü paralize etti. Kapitalist plantasyonlar, yani kapitalist tarzda işleyen/üretim yapan modern çiftlikler ortaya çıktı.

DEĞİŞEN KOŞULLAR, DEĞİŞMEYEN AKİBET

Kolombiya Devrimci Silahlı Birlikleri'nin yukarıda kısaca değinilen ayırıcı özelliği bir yana bırakılırsa, Latin Amerika gerilla hareketleri dikkate değer biçimde benzer koşulların ürünüdürler, benzer niteliklere sahiptirler, benzer süreçlerden geçmişlerdir ve benzer akibete uğramışlardır. Tümü de buldukları ülkedeki "komünist" partilere, onlara egemen oportünizme tepkinin ürünüdürler. Orta sınıf kökenli öğrenci önderleri tarafından kurulmuşlardır. Tümü de başlarda devrimci iktidar perspektifi ve hedefine sahiptirler. Kendilerince bir toplumsal kurtuluş projeleri de vardır. Hepsisi de başlarda hızlı bir yükselişi yaşarlar, gelişip güç olurlar. Ancak bu hareketler eninde sonunda küçük-burjuva/köylü hareketleridir. Zaman içinde değişen koşullar onlardan çok şey alır götürür. Kapitalist gelişmeye fazla direnemezler, çözülür dağılırlar. Toplumsal temelleri zayıflar. Mücadele ettikleri Latin oligarşileri ile ölümüne kavgaları, bu kavgada yaşanan yıpranmalar, kayıplar ve yorgunluk tamamlar bunu. Hareketler sonunda

varacakları yere varmış, azami sınırlarına dayanmıştır. Ya değişen koşullara uygun bir yeni var oluş ya da geriye doğru bir gidiş, oportünizm haline bir yozlaşma... Karşı karşıya gelinen budur. Yani küçük-burjuvazinin kaçınılmaz akıbeti ile karşı karşıya gelirler.

Sorun bir iyi niyet sorunu değildir. Koşullara devrimci bir cevap olmak, kendini yenileyip, pozitif biçimde kendini aşmak ideolojik ve sınıfsal bir köklü yenilenme sorunudur ve bunu gerektirir. İşte başarısız budur. Önce iktidar hedefinden vazgeçilir. Toplumsal kurtuluşun adı anılsa dahi bu ancak sözde kalır, gerçek hayatta bir karşılığı yoktur. Demek oluyor ki toplumsal kurtuluş perspektifi terk edilmiştir. Devrim kategorik olarak gündemlerinden düşürülmüş ve programlarından çıkartılmıştır. Varsa yoksun demokratikleşme ve iktidarsızlık... Ya da devletsizlik onlar için geçerli akçedir. Devrimci kimlik ve konum yitirilir, silahlı devrim fikrinden, "silahlı reformizm" çizgisine gelinir. Yılların illegal partileri ve silahlı örgütleri legalleşir. Renksiz-reformist partilere dönüşürler. ABD'den

Toprak ve özgürlük sorunu da dahil tüm toplumsal sorunlar toplumsal bir devrimle çözülür. Bu devrimin yegane aracı ve gücü ise işçi sınıfıdır. Bu hareketler işte bu tayin edici koşullardan yoksundular. Ve bundan yoksunluğun kefaretinin ödeler.

ödüncü alınan "demokratik barış" yalanları ile görüşmelere çağırılırlar. Uzlaşma masaları kurulur, ikide bir yok sayılan ateşkesler ilan edilir. Oyalanılır, aldatılırlar, rejim güçleri fırsattan faydalanıp ilgili harekete ağır kayıplar verirler. Kısacası, hepsi için, bu aşamadan sonra eski yaşam sona ermiştir. Artık, düzen içinde bir arayış, yeni bir yaşamdır söz konusu olan. Bu akıbet tümünün ortak kaderidir. Tüm Latin ülkelerinin gerilla hareketleri bu akıbeti yaşamıştır. Meksika'daki Zapatistler de "iktidarsız devrim" fikri ve projeleri ile ha keza bu yoldadır. Silahlı devrim fikri ve pratiğinin

den vazgeçip, "silahlı reformizm" fikri ve pratiğini savunmanın en iyi örneğidir.

Ve nihayet, başlardaki olumlu niteliklerine rağmen, FARC da bu süreci yaşamaktan ve bu akibete uğramaktan kurtulamamıştır. Bir yandan kirli savaş, diğer yandan kapitalist gelişme, hareketin sınıfsal temelini aşındırıp zayıflatmış gibi, onu sınırlarına da getirdi. Yeni koşullar dayattı, farklı biçimde mücadeleye zorladı. FARC bir süre dirense de sonuçta çağrılara kulak verdi.

Özetle, Küba arabulucu oldu, Chavez teşvik etti. H. Chavez cepheden silahlı gerilla hareketleri döneminin sona

erdiğini ileri sürdü. Parlamenter yolu onlara önerdi. Değişim ve dönüşümün parlamentoda çoğunluğu sağlamaktan geçtiğini savundu. Nikaragua, Ekvator, Brezilya, Bolivya ve Şili'de işbaşına gelen hükümetler de bunu desteklediler. Karşı cepheden de zemin döşenmişti. Norveç karanlık işlere ev sahipliği için hazır. Kolombiya'nın kirli rejimi iç savaşa son vermek ve hareketi tasfiye etmek amacı ve hedefi ile uzlaşma masasına oturmayı kabul etti. 1984 yılında ilk oturumu başlayan görüşmeler bir dizi aldatmanın ardından bugüne geldi. Latin kıtasının en uzun maratonunu koşan FARC da diğerlerinin akıbeti ile karşı karşıyadır. Bir kez nereye sürükleyeceği belli olmayan "Barış Treni"ne binilmiştir artık, Kolombiya'nın yoksul ve topraksız köylüleri yine kitlesel biçimde bir direniş geçmezlerse eğer...

SON SÖZ YERİNE

Latin Amerika'daki gerilla hareketlerinin hepsi de toplumsal kurtuluşun aracı olarak kuruldu. Büyük bir samimiyetle toplumsal kurtuluşu savundular.

Büyük bir fedakarlığın ürünü ve ifadesi bir mücadele yürüttüler. Efsanevi liderler yetiştirdiler. Büyük yiğitlik örneği kahramanlıklar gösterdiler. Ama sonuçta bilinen akıbetten kaçınamadılar. Sınıfsal nitelikleri buna uygun değildi. Hepsisi de küçük-burjuva/köylü hareketleriydi. Bu sınıfın damgasını vurduğu bir mücadele verdiler. İşçi sınıfı ile bağları ancak kentlerdeki sendika bürokrati ve işçi aristokratları ile sınırlıydı. Toprak ve özgürlük sorunu da dahil tüm toplumsal sorunlar toplumsal bir devrimle çözülür. Bu devrimin yegane aracı ve gücü ise işçi sınıfıdır. Bu hareketler işte bu tayin edici koşullardan yoksundular. Ve bundan yoksunluğun kefaretinin ödeler. Yaslandıkları toplumsal sınıf sert ve modern sınıf mücadelelerine dayanıksız bir sınıftı. Onun devrimciliğinin sınırları vardı. Nitekim belli kimi nitelikleri ile uzun bir süre dayandı, direndi, ama eninde sonunda sınırlarına geldi, diğerlerinin akıbetini o da karşısında buldu.

Küba devrimi özgün koşullarda gerçekleşti. Sadece ABD ve diğer Latin oligarşisinin boşluğundan ve Batista rejiminin aşırı yıpranmışlığı ve toplumdan aşırı kopukluğu ve yozlaşmasından yararlanmadı. Dönem hala devrimler dönemi, bundan güç aldı. Ekim Devrimi ve eserleri hala devrimci ve ulusal kurtuluşçu güçlerin vazgeçilmez esin kaynağı, referansıydı. Sosyalizm, Kruşçevci modern revizyonist ihanete ve yarattığı tüm deformasyonlara rağmen hala bir kurtuluş adresiydi. Devrimci Çin vardı. Devrimci düşünce, eylem ve iktidar fikri hala çok diri. İşte Kübalı devrimciler bunların tümünden yararlandı. İlk dönemlerinde Kolombiyalı devrimciler de bunlardan yararlandı. Fakat sonradan bunların tümünden yoksun kaldı. Kolombiya Devrimci Silahlı Güçleri'nin kaçınılmaz akıbetinde bu da çok rol oynamıştır.

Latin Amerika'nın bir damarı daha kesildi. Ancak Latin Amerika devrimci düşünce, eylem ve örgütlenmenin coğrafyası, demek oluyor ki devrim toprağı bir kıta olmaya devam edecektir.

Kolombiya hükümeti FARC ile “barıştı”

Kolombiya hükümeti 52 yıldır mücadele veren FARC ile, yaklaşık 250 bin kişinin öldüğü bir savaşı sonlandırarak “barıştı”. Barış ifadesini tırnak içine aldık. Çünkü düşman denilerek savaşılana barış sadece tırnak içinde ifade edilebilir. Tırnağın kalkması ise ya düşman yenilerek ya da düşmanla aynı çizgiye gelinerek gerçekleşebilir. Bu ikisinden biri olmazsa “barış” sadece geçici olarak kanın durmasından başka bir anlama gelmez.

Nepal’de hükümet, ülkenin yüzde 80’inde kontrolü ele geçiren ve kentlerde de büyük kitle eylemleri yapabilen NKP(M) ile 21 Kasım 2006’da “barış” anlaşması yapmıştı. NKP(M) “barış” anlaşmasından sonraki seçimlerde 1. parti olarak hükümet oldu. İktidarı tümüyle ele geçirmeden, düne dek savaştığı sınıfın temsilcisi oldu. Sonuçta NKP(M) bölündü ve bölünen tarafın biri savaştığı sınıfın gerçekten temsilcisi oldu ve barıştı. Devrim diyen taraf için ise barış ortadan kalktı. FKÖ İsrail’le “barış” anlaşması imzaladı. Ama FKÖ barışı tırnak içinden çıkaracak niteliğe gelmesine karşın, barış olmadı. Hamas ise FKÖ’ye karşı İsrail’in destekleyerek güçlendirdiği bir oluşumken, kendi çıkarlarıyla Filistin halkının çıkarlarını bir tutar oldu ve Hamas’ın güçlü olduğu Gazze’ye sürekli ölüm yağdırılıyor İsrail tarafından.

FARC ise Kolombiya hükümetiyle nihai ateşkes anlaşması imzaladı. 24 Ağustos’ta Havana’da imzalandı anlaşma. Bu anlaşmayı “barış” anlaşmasına götürmek için konferansa gidecekler. FARC’ın, 1965’ten bu yana gerçekleş-tireceği 10’uncu konferansının, 13-19 Eylül tarihlerinde yapılması bekleniyor.

Bu konferansın ardından, Kolombiya, 2 Ekim’de “barış” anlaşmasını onaylamak için referanduma gidecek.

Referandumun ardından, eğer referandumda “barış” onaylanırsa, FARC seçime katılacak. Eğer NKP(M) gibi hükümet olabilecek kadar oy almazsa, parlamentoda muhalif sandalyelerinde oturacakları için, muhalefet etmeye devam edecekler. Ama hükümet olurlarsa, “barış” korumak için belki de bugün yoldaş dediklerini bile katledecekler. Bu, kötü niyetli bir gelecek tahmini değil. Eğer FARC bileşenlerinden anlaşmaya karşı olan çıkarsa Kolombiya devletine karşı savaşıma devam edecek. FARC hükümet olursa Kolombiya devletinin temsilcisi olacak. Bu durumda Kolombiya devletine karşı savaşanlar, FARC’ın yok etmesi gereken düşmanlar olacak.

Anlaşma imzalandıktan sonra kısmi iyileştirmeler mutlaka olacak. Hapishanelerdeki FARC gerillaları serbest kalabilir, misal. Ama FARC’ın parlamentoya sınırlı kalacak muhalefeti Kolombiya devletindeki iktidar sınıfının çıkarlarına aykırı boyuta varırsa, parlamentolar tutuklanırlar.

Bugün Kolombiya’da kan akması da geçici bir süre duracaktır. Daha doğru-su karşılıklı kan akması duracaktır. Ama FARC’ın güçlü olduğu yerlerde Kolombiya devleti kontrgerilla elbisesiyle katliamını sürdürecektir. Bütün “barış” anlaşmalarının sonrasında olduğu gibi...

Elbette bazen “barış” yapmak ihtiyaç haline gelebilir. Ekim Devrimi sonrası Almanya’yla yapılan Brest-Litovsk anlaşması da bir “barış” anlaşmasıydı. Ama Lenin hiçbir zaman bu anlaşmaya kanı

durduran barış anlaşması demedi. Tam tersine bir geri adım olarak niteledi ve “Bu geri adımı atmak zorundaydık” dedi. Buna karşın Rosa Luxemburg bu anlaşmayı Almanya’daki devrimi engeller nitelikte gördüklerini söylemişti. Bolşevikler geri adım atmak zorundaydı, attı da. Alman burjuvazisi de kendi topraklarında komünistlere saldırmak için soluklanabildi. Yani sınıflar mücadelesi temelinde baktığımızda, kapitalist iktidarla yapılan “barış” anlaşmalarındaki barış gerçek anlamda bir barış değil.

En tehlikeli durum, bunun gerçek barış olduğuna inanmaktır. Kolombiya’da FARC bunun gerçek barış olduğuna inanıyorsa, ya katledecekler ya da yoldaşlarını katledecekler.

M. KURŞUN

İktidar yanlısı Devlet Tiyatroları...

Hani hep diyoruz ya; sermaye sınıfı tüm toplumu, işçi sınıfı ve emekçileri yönetmeye ve kendine benzetmeye çalışıyor diye... İşte bunun bariz bir örneği daha; Devlet Tiyatroları dünyaca ünlü birçok klasikleşmiş tiyatro oyununu yasaklayarak, “milli ve manevi duyguları pekiştiren”, “vatan milliyetçisi sanatçılar olarak vatan bütünlüğüne, birliğine katkıda bulunmak amacıyla sadece ‘yerli’ oyunlarla” sahneyi açıyor.

Sermaye iktidarı ve sözcüsü AKP, böylesi bir saldırıyı “tiyatroların darbe girişiminden bağımsız düşünülmemesi” gerekçesi ile yaptığını iddia ediyor. Darbe girişiminden sonra panik ile ha-

reket eden AKP, cemaat operasyonları ile tekrar kendi düzenini-kadrolaşmasını sağlama almaya çalışıyor. Ayrıca bunu yaparken ne işçi sınıfına dönük saldırılardan vazgeçiyor ne de Kürt halkına dönük saldırılardan... Hatta Cerablus’u işgal ederek prestijini tazelemeye çalışıyor.

Öte yandan, çok korkmuş olacak ki Devlet Tiyatroları’na da el atıyor. Malum, kültür-sanat bugün toplumu şekillendirmekte çok elzem bir araç. İktidar bunun da bilinciyle oraya da el atmayı ihmal etmiyor. “Yerli eserler” adı altında işçi ve emekçilerin bilinçlerini dumura

uğratmayı hedefliyor. Her ne kadar bugün işçiler tiyatro vb. gibi sosyal-kültürel-sanatsal aktivitelere gitme imkânlarından mahrum olsa da iktidar kendi çıkarları için bu imkânları seferber ediyor. Aynı her şeyin metalaştığı bu toplumda haftalarca ulaşımın ücretsiz yapılabilirliği olması gibi...

Sermaye devletinin sahnelenmesine izin verdiği ürünlerle milliyetçiliği körükleme amacını taşıdığı en açık kanıtı ise; “4. Murat”, “Yunus Emre”, “Ya devlet başa ya kuzgun leşe” gibi ırkçı faşizan tiyatro eserlerinin seçilmiş olmasıdır. Aziz Nesin, Muzaffer İzgü vb. gibi edebiyatçılar ise “yerli” olmalarına rağmen sermaye düzeni tarafından yok sayılmıştır. Yerli denince bunlar akla getirilmemektedir. Neden? Çünkü muhalif-e-

leştirel kimi eserler, toplumda milliyetçi duygulara hitap etmedikleri için tercih edilmiyor. Tam tersine iktidarı eleştirdiği ya da dokundurduğu için “tehlikeli” görülüyor.

İktidar her ne kadar zorlarsa zorlarsın çabaları boşunadır. Bugün için topluma böylesi ideolojik bir saldırıda bulunabilirler. Fakat örgütlenen, harekete geçen, mücadele sahnesine çıkan işçi ve emekçiler hızlı bir şekilde milliyetçi duygularını bir kenara bırakacaklardır. Milliyetçi-şoven duyguların yerini sınıfsal çıkarlar alacak, saflar daha da netleşecektir. Bugün işçi sınıfı yeni, devrimci hareketlere, mücadelelere gebedir. Son çırpınışlarını yaşayan burjuvazi er ya da geç tarihin çöplüğüne gömülecektir.

F. DENİZ

Türkiye’de mülteci kamplarında neler oluyor?

Suriye’de iç savaşın başlamasından bu yana milyonlarca insan göç etti. Bir kısmı Avrupa yollarında yaşamını yitirdi, bir kısmının halen buralarda yaşadığı dram devam ediyor. Türkiye’nin her bir kentinde Suriye’li sığınmacıların sefalet içinde yaşadığına tanık oluyoruz. Kuşkusuz, Suriye’li üst-orta sınıflar açısından bir sorun yok ve onlar düzenlerini Türkiye’de ya da başka ülkelerde çoktan kurmuş bulunuyorlar. Ancak asıl zorluğu Suriye’li yoksul emekçiler çekiyor.

Türkiye’nin bir dizi kente yayılan Suriye’li emekçiler dışında, mülteci kamplarında çoğunluğu Suriyeli olmak üzere 1 milyonu aşkın sığınmacı kadın bulunuyor. Kamplarda en ağır faturayı ise, kadınlar ve çocuklar ödüyor. 9 aylık bebeklerin bile tecavüze uğradığı kamplarda kadınlar tecavüze uğruyor, fuhuşa zorlanıyor, ikinci eş olarak zorla Türkiyelilerle evlendiriliyor.

Cihatçı çetelerin cirit attığı, bizzat devlet eliyle örgütlendiği, her türlü kirli işin döndüğü kamplarda, kadınlar ve ço-

çuklar için insani bir gelecek söz konusu değildir. Son bir kaç aylık gelişmeler de bu açıdan ciddi kaygılar uyandırmaktadır. Suriye’deki kirli savaşın bir sonucu olarak, ölümden kaçarak sefaletle boyun-

eğen emekçiler, bizzat devletin güvenesi altında olması gerekirken, 9 aylık bir bebeğe tecavüz ediliyor, bunu haber yapanlar tehditlerin hedefi oluyor. Aynı devlet, “güvenliğini sağlamakla yükümlü

olduğu” insanların kaldığı kamplarda cihatçı çeteleri eğitiyor. Böylesi bir tabloda insan hakları kurumlarından yansıdığı kadarıyla, yaşadığı dramı anlatmaya girişen kadınlar, sınır dışı edilmekle tehdit ediliyor.

Bölgedeki savaş ve saldırganlık politikaları, Ortadoğu halklarına çok yönlü yıkımı beraberinde getirmiştir. Yıllardır süren iç savaş ve çatışma ortamı, on binlerce insanın yaşamına mal olurken, milyonlarca insan ise yerinden-yurdundan göç etmiş ve sefalet içinde yaşama mahkum olmuş durumda. Egemen güçler, Suriye’yi parça parça dizayn etmeye çalışırken, bölge halkları ise, öncelikle kadınlar ve çocuklar olmak üzere çok ağır bir yıkım ile karşı karşıyalar.

Bugün Türkiye’nin fiilen dahil olduğu bu kirli savaşa karşı çıkmak, aynı zamanda Türkiye’de başta mülteci kamplarında yaşayan kadın ve çocukların uğradıkları her türlü insanlık dışı muamaleye karşı durmak, işçi-emekçilerin ve kadınların güncel bir sorumluluğudur.

Ev kadınlarına “sigorta” yalanı!

Boyalı basının işçi sınıfı gibi kadınlar için verdiği her “müjde”li haberin ardında mutlaka sermaye iktidarının bir hesabı çıkar karşımıza... Geçtiğimiz günlerde ise, “ev kadınlarının sigortalanması ve ev hizmetlerinde çalışan kadınların sigortalanması” için Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı’nın çalışmalar başlattığı yansıdı basına. Kadınların iş gücü

istihdamına katılmaması yakınmaları eşliğinde bir dizi önlemden bahsedildi. Kadın istihdamında öne çıkan sektörlerin belirlenmesi, ev eksenli çalışanların sigortalı olmaya “özendirilmesi” (kamu spotları, reklamlar vb), çocuk sahibi olan kadınlara kimi “destekler” sunulması vb... Böylelikle kadınların istihdam büroları ile ilişkilendirilerek meslek

edindirme programlarıyla iş gücüne katılması, aynı zamanda ev kadınlarının isteğe bağlı sigorta primlerinin teşvik edilmesi amaçlandığı iddia ediliyor.

Kadınların iş gücüne katılımını “önemseyen” açıklamalarının gerisinde yine sermaye sınıfının çıkarları yatıyor.

Öncelikle, Özel İstihdam Büroları, İŞKUR’un meslek edindirme programları, kadınların ucuz iş gücü olarak esnek çalışmasını öngörüyor. Daha önce defalarca dile getirdiğimiz gibi, çalışma yaşamında esnekliği temel biçim haline getirmek isteyenler, kadınların emek gücünü hoyratça sömürmek, esnekliği kadın emeği üzerinden meşrulaştırmak istiyorlar. Son süreçte kiralık işçiliğin bir başka uygulaması olan İŞKUR’un meslek edindirme programları adı altında kural-sızca sömürmenin nasıl yaygınlaştığına tanık oluyoruz.

İkincisi, ifade edildiği üzere, ev eksenli çalışanların sigortalı olması için “özendirilmelerine” değil, buna ilişkin yasal tedbirlere, cezai yaptırımlara ihtiyaç var. Bunlar hayata geçmedikten sonra, gerisindeki “özendirmeler”, “reklamlar”, “spotlar”ın hiçbir işlevi sözkonusu olamaz.

Üçüncüsü, çocuk sahibi olan kadınlara “destekler”. Bu söylemlerin sahteliği ise artık tümüyle günyüzüne çıkmış durumda. Çocuk sahibi olan kadınlara çocuk başına birkaç yüz TL, ya da küçük

altınlarla “destek” olunmaz. Asıl olması gereken kadınların istihdama katılmasının önündeki engellerin kaldırılması, çocuk vb. yükümlülüklerin bizzat devlet tarafından karşılanması, ücretsiz kreş ve yurtlar konusunda sorumluluğun devlet ve sermayede olmasıdır. Ancak söz konusu “tedbirlerin” içinde “kreş ve çocuk bakımı” sorumluluğunun adı bile geçmiyor.

Dördüncüsü ise “ev kadınlarının sigortalanması.” Yazıyı ilk okuduğunuzda devletin ev kadınlarını da “sosyal güvence” kapsamına almayı düşündüğünü sanıyorsunuz. Ancak daha dikkatli bakıldığında, “isteğe bağlı sigortalılık” ile kadınların kendi primlerini kendilerinin ödeyeceğini anlıyorsunuz. Dahası bu yeni bir durum değil, isteğe bağlı sigortalılık zaten daha önceden de vardı. Anlaşılan sermaye hükümeti, bütçe açıklarını kapatmak için her imkanı değerlendiriyor. “isteğe bağlı” sigortanın ödenmesinde devletin sorumluluğu ise “teşvik etmek” oluyor.

Kadınların iş gücüne katılımı, ev eksenli çalışan kadınlara sigorta, ev kadınlarına sigorta vb... Tüm bu söylemlerin hepsi aynı kapıya çıkıyor. Sermaye devleti üzerine düşen sorumlulukları yerine getiriyor ve en temel haklar üzerinden dahi emekçilerin kanını emmenin hesabını yapıyor!

Eğitim-özel sektör işbirliği toplantıları devam ediyor:

“Meslek liselileri gelişmiş ülkeler gibi sömüreceğiz”

Milli Eğitim Bakanlığı'nın (MEB) mesleki eğitime yönelik yeni eğitim-öğretim yılına hazırlık kapsamında gerçekleştirdiği “eğitim-özel sektör işbirliği toplantıları” devam ediyor.

Konya'da gerçekleşen toplantının ardından Ankara ve Sivas'ta da MEB temsilcileri, okul müdürleri ve sermaye sahiplerinin katılımıyla toplantılar gerçekleştirildi. Bu toplantıların temel gündemini de sermaye devletinin uzun süredir gündeminde olan mesleki eğitimin sermayenin talepleri doğrultusunda dönüştürülmesi için yapılabilecekler oluşturdu.

Yapılan tartışmalarda mesleki eğitimin özelleştirilmesi ve sermayenin mesleki eğitim üzerindeki denetiminin artırılması, böylece meslek liselerinin sermayenin hem nitelikli hem de ucuz iş gücü talebini karşılaması başlıkları öne çıktı.

“HERKESİN ÜNİVERSİTEYE GİTMESİ GEREKİR Mİ?”

Ankara'da gerçekleşen toplantıya katılan Milli Eğitim Bakanı İsmet Yılmaz mesleki eğitim zemininde sömürüyü hangi yöntemlerle arttıracaklarını açıkladı. Bakan Yılmaz “Herkesin üniversiteye gitmesi gerekir mi?” diye sorarak meslek lisesine gidenlerin hedefinin üniversiteye değil fabrikalara gitmek olması gerektiğini bir kez daha hatırlattı. Mesleki eğitimde yapılacak dönüşümler içinse “yeni bir yol icat etmeye gerek olmadığını” belirterek gelişmiş ülkeleri örnek alarak sömürü tekniklerini geliştireceklerini belirtti. Bu kapsamda Avrupa'da Almanya'nın, Asya'da Kore'nin takip edileceğini söyledi.

Sanayisi gelişmiş, emperyalist bir güç olan ve teknoloji üreten bir ülke olarak teknik eğitime önem veren Almanya ile birlikte 1960'lardan sonra sanayisi hızla gelişen bunu da sömürü teknikleri konusunda gelişmiş bir ülke olmasına borçlu olan, bu kapsamda ortaöğretimde mesleki eğitime özel önem veren Güney Kore'nin örnek olarak gösterilmesi tesadüf değildir. İki örnek de kapitalist sömürü sisteminin çarklarının daha iyi dönmesi için mesleki ve teknik eğitime önem vermektedir. Eğitim sistemlerinde ortaöğretim düzeyinde mesleki ve teknik eğitim önemli bir yer tutmaktadır. Kuşkusuz MEB'in de mesleki ve teknik eğitimi sermaye için daha verimli kılma konusunda onlardan öğreneceği çok şey vardır.

“İhtisaslaşmış meslek liseleri”, “özel meslek liselerine teşvik”, “Suriyeli öğrencilere mesleki eğitim”, “zorunlu çıraklık eğitimi”, meslek liselilere üniversite yolunun kapanması, ahilik ruhunun canlandırılması, birinci sınıftan itibaren zorunlu staj gibi uygulamalar gençliğin geleceğini tehdit etmektedir.

“AHİLİK RUHU CANLANACAK”

Gelişmiş ülkelerden öğreneceklerinin olduğunu belirten Yılmaz bir yandan da yerel değerlerin kaybedilmemesi gerektiğine vurgu yapmaktadır. AKP iktidarının Yeni Osmanlıcı politikalarının mesleki eğitime bir yansıması olarak, eğitim-özel sektör işbirliği toplantılarında “ahilik ruhu” ön plana çıkartılmaktadır.

Mesleki ve Teknik Eğitim Genel Müdürü Osman Nuri Gülay meslek okullarındaki öğrencilerin ahilik ruhu ile yetiştirilmesinin, milli ve manevi değerlerin öğretilmesinin temel amaçlarından birisi olduğunu, ayrıca iş piyasasının ihtiyaç duyduğu nitelikli iş gücünün yetiştirilmesi konusunda okul yöneticilerine önemli görevler düştüğünü belirtmiştir. Selçuklular döneminde Anadolu'yu Türkleştirme ve İslamlaştırma politikaları kapsamında ortaya çıkan ahiliğin ön plana çıkartılması ile AKP iktidarı bir yandan dinci-gerici, şoven politikalarını mesleki eğitime entegre ederken bir yandan da ahilikte yer alan ortaçağ artığı, yarı-feodal bir uygulama olan çıraklığı da çözüm yöntemlerinden birisi olarak sunmaktadır.

Meslek liselilere üniversiteye gitmeyi diyenlerin amacı gelişmiş ülkelerden öğrenerek teknik yanlarını geliştirecekleri

ri “ahilik sistemi”ni güncellemektir.

“18 YAŞINDA MEZUN OLAN BİR GENCİN ÇIRAK OLMASI ZOR”

Eğitim-özel sektör işbirliği toplantılarında meslek lisesi öğrencilerinin daha okula başladıkları sene staja başlamaları tartışılmaktadır. Ankara'daki toplantıya katılan Ankara Sanayi Odası Başkanı Nurettin Özdebir, eğitim-özel sektör işbirliğinin önemine vurgu yaparken sermayenin MEB'den mesleki eğitime dair talebini ise şöyle ifade etmiştir:

“Çocuklar meslek liselerinde atölye dersi görüyor. Ortamın rahat olduğu alanlar atölyeler. Burada alınan tecrübe önemli ama bu çocuklar hiçbir zaman bir çalışma alışkanlığı ve disiplini elde edemiyorlar. Belki SİMEP (Sanayici İşbirliğinde Mesleki Eğitim Projesi) ve yeni çıkacak kanundaki uygulamayla çocuk dört yıl boyunca eğitim görecektir ve sistemin, işletmenin bir parçası olarak tecrübe edinecek. Haftada dört gün işletmeye giderek, iş terbiyesi edinecek.”

Özdebir konuşmasında ucuz ve nitelikli iş gücü için sermayenin kaybedecek zamanı olmadığını ortaya koymaktadır. Bu kapsamda mevcut haliyle meslek liselerinde son sene zorunlu olan ve iki gün okul üç gün staj olarak formüle edilen

uygulama birinci sınıftan itibaren bir gün okul dört gün staj olarak değiştirilmek istenmektedir. Sermayeye verilen teşvikler, staj yükünün ve staj ücretinin patronların sırtından alınması için yapılan yasal düzenlemeler de göz önüne alındığında patronlar için staj adı altında ucuzdan da ziyade bedava iş gücü anlamına gelecek bir uygulamanın kapıları aralanacaktır. Bir yandan da meslek lisesine giden öğrencilerin zaten sınırlı ve niteliksiz bir şekilde ulaştıkları temel eğitim böylece hepten tasfiye edilecektir.

Yakın zamanda gündeme gelen “ihtisaslaşmış meslek liseleri”, “özel meslek liselerinin açılması için teşvik verilmesi”, “Suriyeli öğrencilerin mesleki eğitime dahil edilmesi”, “çıraklık eğitiminin zorunlu eğitim kapsamına alınması” gibi uygulamalarla birlikte meslek liselilerin üniversiteye gitmemesi, ahilik ruhunun canlandırılması ve birinci sınıftan itibaren zorunlu stajın başlatılması birbirlerini tamamlayan ve hepsi birleştiğinde de gençlik açısından tehlikesi büyüyen uygulamalar olarak karşımıza çıkmaktadır. Eğitim-özel sektör işbirliği toplantılarının da temel gündemlerini oluşturan bu başlıklarla meslek lisesi öğrencilerinin geleceği sermayenin ihtiyaçlarına göre şekillendirilmek istenmektedir.

“Yeni dönemde devrimci savaşa hazırlık için ileri!”

Istanbul Devrimci Liseliler Birliği (DLB) yaz döneminde gerçekleştirilmesi planlanan kampın politik gündemlerini tartışmak ve pratik ön hazırlığını güçlü geçirmek için düzenli olarak il meclisini topladı. Kampın fiilen engellenmesinin ardından bu meclis toplantılarında, yeni dönemle bağı içerisinde kamp gündemleri üzerinde duruldu. Son olarak 28 Ağustos Pazar günü üçüncü kez toplanan il meclisinde ise DLB'nin yeni dönemde hayata geçireceği politikalar tartışıldı.

Mecliste geçtiğimiz dönem yaşanan bir dizi hareketlilik ile birlikte gençlik hareketi değerlendirildi. Toplumun farklı kesimlerinin bir yansıması olarak gençliğin siyasal gericiliğe ve düzene karşı

hoşnutsuzluğunu gösterdiğini ve bunun devrimci bir politikayla kucaklanmasının gerekliliği vurgulandı. Yaşanan siyasal gelişmelerin eğitim sistemindeki yansımalarının ve liselerdeki yeni uygulamaların etkili teşhirinin önemi üzerinde duruldu. DLB'lilerin bulunduğu alanlarda liseli gençliğe alternatif bir yol gösterebilmek için farklı araçlarla liselileri kuşatması gerektiği vurgulandı.

Yeni döneme güçlü bir hazırlık için, liseli gençlik açısından DLB'nin “yaşam boruları” olarak tanımladığı okul meclislerine yüklenmeye dikkat çekildi. Belli okullarda yaşanan meclis deneyimleri aktarıldı.

Mecliste DLB'nin yeni dönemi “mes-

lek liselilerin dönemi” ilan ettiği hatırlatılarak meslek liselilerin sorunları tartışıldı. Sermaye devletinin eğitim sistemindeki değişikliklerle meslek liselerine yönelik sömürü politikalarına karşı meslek liselerinde atılacak adımlar belirlendi.

Okullarda devrimci alternatif yaratmak için politik hazırlığı güçlü yapmak gerektiği vurgulanan mecliste liselerde politikanın nasıl yapılabileceği üzerine tartışmalar yürütüldü.

Yeni döneme güçlü bir müdahale için somut planlamalar yapıldı. Okulların açılması ile birlikte yerel meclisleri toplama ve daha sonrasında il meclisini toplama kararı alındı. Devrim okullarını gerçekleştirme üzerine planlamalar yapıldı.

SGDF'ye yönelik gözaltı terörü

Darbe girişimini fırsata çeviren gerici iktidar OHAL ile birlikte ilerici, devrimci güçlere yönelik baskın ve gözaltı saldırılarını aralıksız sürdürüyor. 23 ve 27 Ağustos'ta saldırının hedefinde SGDF'liler vardı.

İzmir'de Ezilenlerin Sosyalist Partisi (ESP) ve Sosyalist Gençlik Dernekleri Federasyonu (SGDF) üyelerinin evlerine 23 Ağustos ardından 27 Ağustos sabahı da baskın düzenlendi. Operasyonda 8 kişi gözaltına alındı.

ESP VE SGDF ÜYELERİNDEN 6 KİŞİ SERBEST

Baskınlarda gözaltına alınanlar arasında ESP İl Başkanı ve SKM MYK üyesi Ezgi Bahçeci, ESP PM Üyesi Levent Akhan, SGDF MYK Üyesi Ozan Özgenler, ESP üyeleri Ender Gürboğa, Onur Güven ve SGDF üyesi Mehmet Polat 30 Ağustos'ta adliyeye sevk edildi.

Mehmet Polat, Ender Gürboğa ve Onur Güven savcılık ifadelerinin ardından serbest bırakıldı. Ezgi Bahçeci, Levent Akhan ve Ozan Özgenler ise tutuklama talebiyle sevk edildikleri mahkemeden adli kontrol şartı getirilerek serbest bırakıldı.

ESP'lilerin Avukatı Kamil Ağaoğlu, ESP ve SGDF'nin eylemleri bahanesiyle sorgulandıklarını belirtti. Ağaoğlu, “Müvekkiller, yönetici ve çalışanı oldukları ESP, SGDF ve SKM'nin düzenlediği demokratik eylemler, anmalar ve toplantılar nedeniyle sorgulandı. Bu faaliyetler ‘örgütsel faaliyet’ olarak gösterilmeye çalışılıyor” diye konuştu.

Kartal'da DLB'den Che yazılamaları

İsmail Kahraman'ın Che Guevara'ya yönelik “katil ve eşkiya” sözlerine karşılık Kartal Devrimci Liseliler Birliği (DLB), asıl katillerin emperyalizme göbekten bağlı Türk sermayesi ve İsmail Kahraman gibi sözcüleri olduğunu vurgulayan yazılamalar yaptı.

DLB, emperyalizme karşı mücadele eden Ernesto Che Guevara'nın yolunda gençliğin mücadelesini büyütme devam edeceğini ilan etti. Kartal'ın merkezi noktalarına “Che gelecektir!”, “El Che katillerin korkusu olmaya devam edecek!”, “Geleceğimiz ve değişecek dünya!”, “Che yaşıyor, DLB savaşıyor!” yazılamaları yapıldı.

DLB: Yeni Che'ler olup geleceğimiz ve değişecek dünya!

Devrimci Liseliler Birliği (DLB) meclis başkanı İsmail Kahraman'ın Che'ye yönelik kara propagandasına karşı açıklama yaptı. Kahraman'ın Kanlı Pazar'ı gerçekleştiren Milli Türk Talebe Birliği'nin başında olduğu hatırlatılarak asıl katilin bizzat kendisi olduğuna dikkat çekildi.

“Bilsinler ki baskının, sömürünün katliamın olduğu her yerde Che'ler olacak, olmaya devam edecektir” denilen açıklamanın tamamı şu şekilde:

Che, emperyalizmin egemenliği ve sömürüsü altındaki ezilen halkların kurtuluşu için tüm yaşamını adanmış, devrim ve sosyalizm mücadelesinde ölümsüzleşmiş yiğit bir devrimcidir.

Meclis başkanı İsmail Kahraman

Che'yi “katil ve eşkiya” olarak tanımıyor. Elbette ki İsmail Kahraman bunu kişi olarak yapmıyor. Kendi sınıfının, sermayenin sözcüsü olarak dile getiriyor. Bugün Che'ye katil diyenler dönüp kendi tarihlerine bakmalıdırlar.

Asıl katilleri, İsmail Kahraman'ları iyi biliriz. Bizzat bu katilin kendisi 1969 yılında İstanbul Taksim Meydanı'nda Kanlı Pazarı gerçekleştiren Milli Türk Talebe Birliği'nin başındaydı.

Tarihleri kanla, katliamla dolu olanların, yaşamını insanlığın kurtuluşuna adanmış devrimcilerin adlarını “katil” diye ağızlarına almaları şaşırtıcı değildir. Onlar karanlığın temsilcileri bizler ise geleceğin...

Ve gelecek er ya da geç, yeni Che'ler ile gelecek.

Daha lise çağlarındaki Che'lerden korkuyorlar. Che gibi onurlu, düşünen ve savaştan devrimciler olmamızdan korkuyorlar. Kafalarını çevirdikleri her yerde Che'yi görmekten korkuyorlar.

Korkuları yersiz de değil. Çünkü Che'ler, biz devrimcilerin ve gelecek kuşakların sömürsüz dünya mücadelesinde yaşamaya devam edecek. Bilsinler ki baskının, sömürünün, katliamın olduğu her yerde Che'ler olacak, olmaya devam edecektir.

Hasta la victoria siempre!

DEVİRİMÇİ LİSELİLER BİRLİĞİ

29 AĞUSTOS 2016

Sermaye düzeni ve dinci-gerici çeteler

15 Temmuz darbe girişimiyle beraber sermaye düzeninin ve onu temsil eden düzen partilerinin gerici cemaat/tarikatlarla kurulu bağı inkar edilemez biçimde gün yüzüne çıktı. Bu bağ zaten herkes tarafından biliniyordu. Çünkü cemaat ve tarikatlar toplumsal yaşamın içerisinde hiç de öyle gizli saklı örgütler olarak yer almıyorlar. Bu ülkedeki tüm camiler sayıları yüzlerle ifade edilen cemaat/tarikat ve dinci gerici vakıflara ajitasyon ve propaganda alanı olarak sermaye düzeni tarafından tahsis edilmiştir. Bu cemaatlerin kendilerine ait camileri, dini kursları ve etkinlik sağladıkları semtler vardır. Belediyeler bu dinci gerici örgütlenmelerin temel rant kaynağıdır. Biz şu particiyiz, bu particiyiz demezler, hangi parti kendilerine en çok rantı sağlıyorsa, hangi parti onlara en geniş etkinlik alanını sağlama sözü veriyorsa o partiyi desteklerler. Yıllardır bunu sağlayan Milli Görüş geleneğidir. Bu tarikat ve cemaatler de çoğunlukla hem çıkarsal olarak hem de fikrinsel olarak yıllardır Milli Görüş çizgisiyle yan yanadır. Bugün bu çizginin devamcısı AKP'dir. Dolayısıyla cemaat ve tarikatların besleyicisi, kollayıcısı da AKP hükümetidir. Hatta boyalı basında yazan kimi araştırmacı yazarların da dediği gibi AKP için "cemaatler konfederasyonudur" dersek isabetli bir tespate katılmış oluruz.

Türkiye'de en örgütlü cemaat kuşkusuz Gülen cemaatidir. Bunda bizzat ABD ve onun karanlık örgütü CIA tarafından kurdurulmuş olması önemli etkindir. Nur cemaatindeki ayrışmadan sonra Fetullah Gülen hareketinin kendini ilk ifade ettiği yer Komünizme Karşı Mücadele Derneği adlı gerici örgütlenmedir. Gülen cemaati bizzat CIA tarafından Türkiye'deki işçi, emekçileri dinsel gericilik zehiriyle uyuşturmak için uzun vadede bir proje olarak devreye sokulmuştur. Diğer cemaatlerle beraber Gülen cemaatinin en çok seslendiği yer yoksul işçi, emekçilerdir. Yoksul ailelerin çocuklarını okutarak kendine kadro kazanmayı temel amaç edinmiştir. Cemaatin gençlik içindeki en önemli örgütlenme aracı olan Işık Evleri ve cemaat yurtları bunun bir başka yöntemidir. Üniversite kazanan ancak eğitim görmek için maddi imkanlara sahip olmayan yoksul aile çocukları cemaat tarafından finanse edilen bu evlerde ve yurtlarda kalmak zorunda bırakılıyorlardı. Bu ülkede Işık Evleri'nin olmadığı tek bir il bile yoktu. Bırakalım ili, bu ülkede neredeyse her devlet üniversitesinin her sınıfında Işık Evleri'nde kalan, cemaatle doğrudan ilişkide olan öğrenciler vardır.

A'sından Z'sine cemaat ve tarikatlar; karanlığın, gericiliğin bin bir farklı yüzüdür. İstismar, rant, yolsuzluk bağtağında yüzen bu çeteler toplumu dinsel gericilikle uyuşturmak için çalışmaktadır. Bu çeteler mevcut sermaye düzeni ile birlikte tarihin çöplüğüne atılmayı beklemektedirler.

Kimi zorunluluktan, kimi ideolojik tercihlerinden kaynaklı cemaatle bağ kurmaktadır. Memur mu olacaksın? Subay, polis mi olacaksın? Atama, tayin mi bekliyorsun? Bunlara ulaşmanın en kestirme yolu Gülen cemaatiyle ilişkiye geçmektir. Peki bu imkanları Gülen cemaatine kim sağlıyordu? Cemaat nasıl oluyor da binlerce Işık Evi'ni, yüzlerce etkinlik ve buluşmayı finanse edebilecek kaynaklara sahip olabiliyordu? Atamaları, tayinleri belirleyip ÖSS, YGS, LYS, KPSS ve askeri sınavların sorularını nasıl ele geçirebiliyordu? Cevabı çok açık; Gülen cemaatinin arkasında Amerikan emperyalizmi, Türk sermaye devleti ve onun siyasal temsilcisi AKP vardı. AKP'den önce de başkaları. Gülen cemaati bu destekle iki temel güce sahip oluyordu. Birincisi geniş bir dinsel istismar alanı ikincisi ise büyük bir finansal kaynak. Şimdilerde ise bu özgürlüğü cemaate sağlayanların "bilmiyorduk, kandırıldık" nidalarını işitiyoruz. Bülent Arınç ve Melih Gökçek çıkıyor bütün kamuoyunun önünde kim cemaate daha çok rant kapısı açtı kavgasını veriyor. Bazıları kafasını kuma gömüyor. Sanki Gülen cemaati çok gizli bir örgütlenmemiş, yıllar içinde devlet içerisinde kendine gizli gizli yer bulmuş da bu "hain

plan" 15 Temmuz gecesi bir anda ortaya çıkmış gibi. Oysa bu büyük bir yalan. Gülen Cemaati 7'den 70'e bu ülkedeki herkes tarafından bilinen bir örgütlenme. Türk sermaye devletinin ve hükümetlerinin (özellikle AKP'nin) Gülen cemaati ile kurulu olan ortaklığı herkes tarafından bilinen bir gerçek. Bu gerçeklik, demokrasi nidaları atan AKP ve ona koltuk değnekliği yapan CHP, MHP tarafından sümen altı edilmeye çalışılıyor.

Şimdilerde herkes Gülen cemaatine ya da popüler adıyla FETÖ/PDY'ye küfrederek kendisini meşrulaştırma amacıyla. Bu senfoninin içerisinde başta İsmailağa, İskenderpaşa, Erenköy, Kayseri Yahyalı ve Adıyaman Menzil cemaati olmak üzere birçok dinci gerici cemaat/tarikat da yer alıyor. Burada iki kaygı ön plana çıkıyor. Birincisi Gülen cemaatine duyulan öfke ve kinin bütün cemaatlere yönelerek dinci-gericiliğin toplumsal zeminlerini kaybetme korkusu, ikincisi ise Gülen cemaatinden doğan kadro ve rant boşluğunu kendileriyle doldurabilme hevesi. Bu telaş ve hevesi cemaat/tarikatlarla beraber düzen siyaseti de taşıyor. Çünkü kurulu düzen için dinsel gericilik ve onun temel örgütsel ayakları cemaatler/tarikatlar toplumu kontrol edebilmek

adına yaşamsal önemdedir. Bu yüzden düzen siyaseti bir yandan Gülen cemaatini yerden yere vururken diğer yandan başka başka cemaat ve tarikatları vitrine çıkartarak oluşan siyasal boşluğu doldurmaya çalışıyor.

Türk sermaye devleti ve AKP şahsında Gülen cemaati ile girilen siyasal iktidar kavgasında düzen kendisini ve gerici ilişkilerini ortaya dökmüştür. (7 Şubat MİT krizi) Hakan Fidan'ın ifadeye çağrılmasında, dershanelerin kapatılması olayında, Mavi Marmara sürecinde, 17-25 Aralık yolsuzluk operasyonlarında, son olarak ise 15 Temmuz darbe girişiminde düzenin bir dizi pisliği orta yere döküldü. Bunlar ve daha sayısız olay üzerinden düzenin dinci-gerici çetelerle kurduğu ilişki ayrıntılı bir şekilde teşhir konusu edilebilir. Ancak biz yazımızın devamında başka bir olaydan bahsedeceğiz. Bir dönem bütün Türkiye'nin gündemine yerleşen "Deniz Feneri" davasını hatırlatacağız. Peki ama neden "deniz feneri" olayı? "Bilmiyorduk, kandırıldık" diyenlerin "biliyor ve kandırıyor" olduğunu göstermek için. Türk sermaye devletinin sadece Gülen cemaati ile değil diğer dinci-gerici çetelerle de organik bağlar içerisinde olduğunu ortaya koymak için.

Önce; "Deniz Feneri olayı nedir?" biraz bundan bahsedelim.

Deniz Feneri sözde bir yardım ve dayanışma derneğidir. Bu derneğin bir ayağı Türkiye'de, diğer ayağı ise Almanya'dadır. Temel ajitasyonunu Müslüman ülkelerdeki felaketzedelere yardım etmek, yoksul Müslümanlarla dayanışmak üzerine kurmuştur. Bu sebeple Kuzey Afrika ülkelerinden Pakistan'a kadar bir etkinlik alanına da sahiptir. Reklamlarında, broşürlerinde deprem, sel, heyelan vb. sebeplerle yıkıma uğrayan Müslüman topluluklarını ve aç bitap Müslüman çocuklarını kullanmaktadır. İnsanların dini ve vicdani duygularını istismar ederek bu insanlara sözde bağış adı altında para toplamaktadır. Bu paraların bir kısmını gerçekten yardıma muhtaç insanlara ulaştırır. Bunu büyük yolsuzluğunu kamufler etmek amacıyla yapar. Toplanan yardımların büyük kısmı ise dernek yöneticileri, faaliyetçileri ve onlara arka çıkan siyasetçiler arasında pay edilir. Deniz Feneri Derneği'nin en büyük reklam alanı ise EURO 7 kanalıdır. Bu kanalın en büyük özelliği ise AKP'ye yakın oluşu ve yayın politikasında sürekli dini motifleri kullanmasıdır.

Deniz Feneri olayı ise 2007 yılında Almanya'da başlatılan bir soruşturmayla ortaya çıkan dolandırıcılık olayıdır. Deniz Feneri Derneği'nin Avrupa ayağı, Almanya'daki gurbetçilerden yardım kampanyası adı altında 41 milyon avro bağış topladı. Bu bağışların önemli bir kısmının yardıma muhtaç insanlara gitmediği, kur-yelerle Türkiye'ye taşındığı soruşturmayı yürüten Alman savcı Kerstin Lötzt tarafından tespit edildi. Derneğin Almanya'daki yöneticileri Mehmet Gürhan, Mehmet Taşkan ve Firdevsi Ermiş gözaltına alındı. Yürütülen sorgulamada gözaltına alınan dernek yöneticileri yolsuzluğu itiraf ettiler. Bunun üzerine Frankfurt Eyalet Yüksek Mahkemesi hakimi Müller, dolandırıcılık ve haksız kazanç elde etmek suçundan Mehmet Gürhan'a 5 yıl 10 ay, Mehmet Taşkan'a 2 yıl 9 ay, Firdevsi Ermiş'e ise 1 yıl 10 ay hapis cezası verdi. Derneğe kayyımlar atandı. Derneğin borçları ödendikten sonra bağış yapanlara paralarını geri alması yönünde çağrıda

bulunuldu. Kalan para ve mal varlığı ise Kızılhaç'a devredildi.

Davanın savcısı Kerstin Lötzt davanın asıl faillerinin Türkiye'de olduğunu ifade ederek toplanan paranın 17 milyon Euro'sunun Türkiye'ye aktarıldığını, bunun 8 milyon avrosunun Türkiye'deki Deniz Feneri Derneği'ne verildiğini geri kalan paranın ise akibetinin tespit edilmediğini duyurdu. Almanya'da 2007 yılında başlayıp 2008 yılında sonuçlanan "Deniz Feneri e.V davası" Türkiye'de 8 Eylül 2008 tarihinde İşçi Partisi'nin suç duyurusunda bulunmasıyla açıldı. Soruşturmayı Ankara Başsavcısı Hüseyin Boyrazoğlu yürüttü. 26 Eylül 2008'de Adalet Bakanlığı tarafından Almanya Frankfurt Eyalet Mahkemesi'nden Deniz Feneri e.V dosyası istendi. Dosyanın gelmesi Şubat 2009'u buldu. Daha sonra ise Almanca dosyanın tercümesi Türkiye tarafından bilerek ve istenerek geç yürütüldü. Davaya ilgili savcılık raporunun hazırlanması tam 18 ay sürmüş ve hesaplarda bazı şüpheli hareketler tespit edilmişti. Bunun üzerine Türkiye'den 3 savcı Almanya'ya giderek inceleme yapmak üzere Frankfurt Eyalet Mahkemesi'ne başvuruda bulundu. 2011'de yeni Almanca belgelerin tercüme edilmesiyle 6 Temmuz günü RTÜK eski başkanı Zahit Akman, Kanal 7 Genel Yayın Yönetmeni İsmail Karahan, Genel Müdür Yardımcısı Mustafa Çelik ve Finans Müdürü Erdoğan Kara ile Kanal 7 Yönetim Kurulu Başkanı ve ortaklarından Zekeriya Karaman gözaltına alındı.

Gözaltına alınan isimlerin çok fazla ortak noktası vardı. Bu ortak noktaların en başında AKP'ye yakınlık geliyordu. Bu yakınlık sadece fikrîsel anlamda değildi. Bir dönem İçişleri Bakanlığı ve başbakan yardımcılığı yapan Beşir Atalay ile Tayyip Erdoğan'ın eski basın danışmanı Akif Beki gözaltına alınan Zekeriya Karaman ve Zahit Akman'la beraber Nehir Medya Yayıncılık A.Ş.'de aynı yönetim kurulunun üyeleri idi. En önemli iddialardan birisi ise AKP'nin Deniz Feneri Derneği'nden yardım aldığıydı. Biz buna yolsuzluk vergisi diyelim. Daha sonra bu iddianın üzerine Cumhuriyet Başsavcısı bir soruşturma başlatmış, dönemin başbakan

yardımcısı Hayati Yazıcı ise bu olayı "savcı biraz meraklı biri" şeklinde yorumlamıştı. Soruşturma boyunca sonuca götüren gelişmeler genellikle Firdevsi Ermiş'in itirafları üzerinden gelişti. Bu ifadelerde Deniz Feneri'nin amacının AKP siyasetini desteklemek olduğu ve dernek yöneticilerinin AKP ile iç içe olduğu da yer alıyordu. Tayyip Erdoğan'ın Zekeriya Karaman'ın oğlunun nikah şahidi olması bu iç içeliğin derinliğini de gösteren bir örnektir.

Türkiye'deki Deniz Feneri davası nasıl sonuçlandı derseniz, davanın toplam 20 sanığı oldu ve tamamı da beraat etti. Davaya zaman aşımına uğratıldı. Hatta 20 sanığa mahkeme tarafından tazminat

hakkı tanındı. Yürütülen soruşturmalar boyunca en dikkat çeken olaylardan biri de sürekli olarak soruşturmayı yürüten savcılarının görevinden alınması oldu. Davaya savcılar Nadi Türkaslan, Abdülvahap Yaren ve Mehmet Tamöz HSYK tarafından haklarında başlatılan soruşturmalar ile görevlerinden alındı. Bugün Deniz Feneri Derneği hala duruyor. Hala insanların dini ve vicdani duygularını suistimal ederek sözde yardım paraları topluyor. Darbe girişimi karşısında "milli iradenin yanındayız" diyerek AKP iktidarına sahip çıkıyor.

15 Temmuz darbesi "başarılı" olsaydı ve iktidara Gülen yanlıları hakim olsaydı ne olacaktı? Bu cemaat/tarikat ve dinci gerici vakıfların çoğunluğu "ordunun yanındayız" diye bir bildiri yayınlıyacaktı. Yeter ki değirmen dönsün. Kimin döndürdüğü bu asalak çeteler için hayati bir önem taşıyor.

A'sından Z'sine cemaat ve tarikatlar; karanlığın, gericiliğin bin bir yüzüdür. İstismar, rant, yolsuzluk batağında yüzen bu çeteler toplumu dinsel gericilikle uyuşturmak için çalışmaktadır. Yeryüzünü cehenneme çevirenler; gökyüzünde, bulutların üzerinde bir cennet vaad ediyor. Durum bu kadar absürttür. Hepsisi de Ortaçağ kalıntısı zihniyetlerin yansıması olan bu çeteler mevcut sermaye düzeni ile birlikte tarihin çöplüğüne atılmayı beklemektedirler.

Emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin yüreklerine korku salmaya devam ediyor!

TBMM Başkanı İsmail Kahraman, hayatını dünya halklarının emperyalist kölelikten ve kırimdan kurtuluşu mücadelesine adanmış Ernesto Che Guevara'ya "katil kişilik" diyerek dil uzattı. Onun ve temsilcisi olduğu kapitalist düzenin gönlünden geçen odur ki, gençler bu "katil kişiliğe" sahip çıkmasın; ezilen halklara uygulanan katliamlara, emperyalist köleliğe, Ortaçağ karanlığına onay versin.

Bugün Suriye'de, Filistin'de, Kürdistan'da emperyalist haydutların ve yerli işbirlikçilerinin eliyle halklar kırimdan geçiriliyor, her gün patlayan bombalarla çocuk, yaşlı demeden insanlar katlediliyor. Emperyalistler IŞİD gibi Ortaçağ zihniyetli, katliamcı, tecavüzcü çeteleri besliyor, şirin göstermeye çalışıyor.

Emperyalist-kapitalist barbarlığın temsilcilerinin, bu dünyayı değiştirmek için varını yoğunu ortaya koymuş, bedel ödemiş ve canını vermiş bu büyük devrimci öndere dil uzatmalarına şa-

şırmıyoruz, bunu korkularına bir gösterge sayıyoruz.

Zira devrimci önder Che Guevara katledilmesinin üzerinden geçen onlarca yıla rağmen, halkların katili olan emperyalist haydutlara karşı verdiği mücadele ve uzlaşmaz tutumuyla ezilen halklara yol göstermeye devam ediyor. Sözü ona bırakıyoruz:

"Emperyalizm haydutluktur, ne belirli sınırları olan ne de belirli bir ülkeye bağlı olan haydutluk. Hitler'in çapulcuları hayduttu, tıpkı bugün ABD'lilerin olduğu gibi Belçika'nın parasütçüleri de hayduttur. Tıpkı Cezayir'deki Fransız emperyalistlerinin haydut olduğu gibi. Çünkü bu emperyalizmin insanı hayvanlaştıran doğasıdır. Emperyalizmin doğası onları, özgürlüğü için dövüşen bir ülkenin, partinin son devrimci simgesine varana kadar boşazlamaya, öldürmeye hazır, kana susamış vahşi hayvanlara dönüştürür. (...) Emperyalizme asla güvenilmez, asla ama asla!"